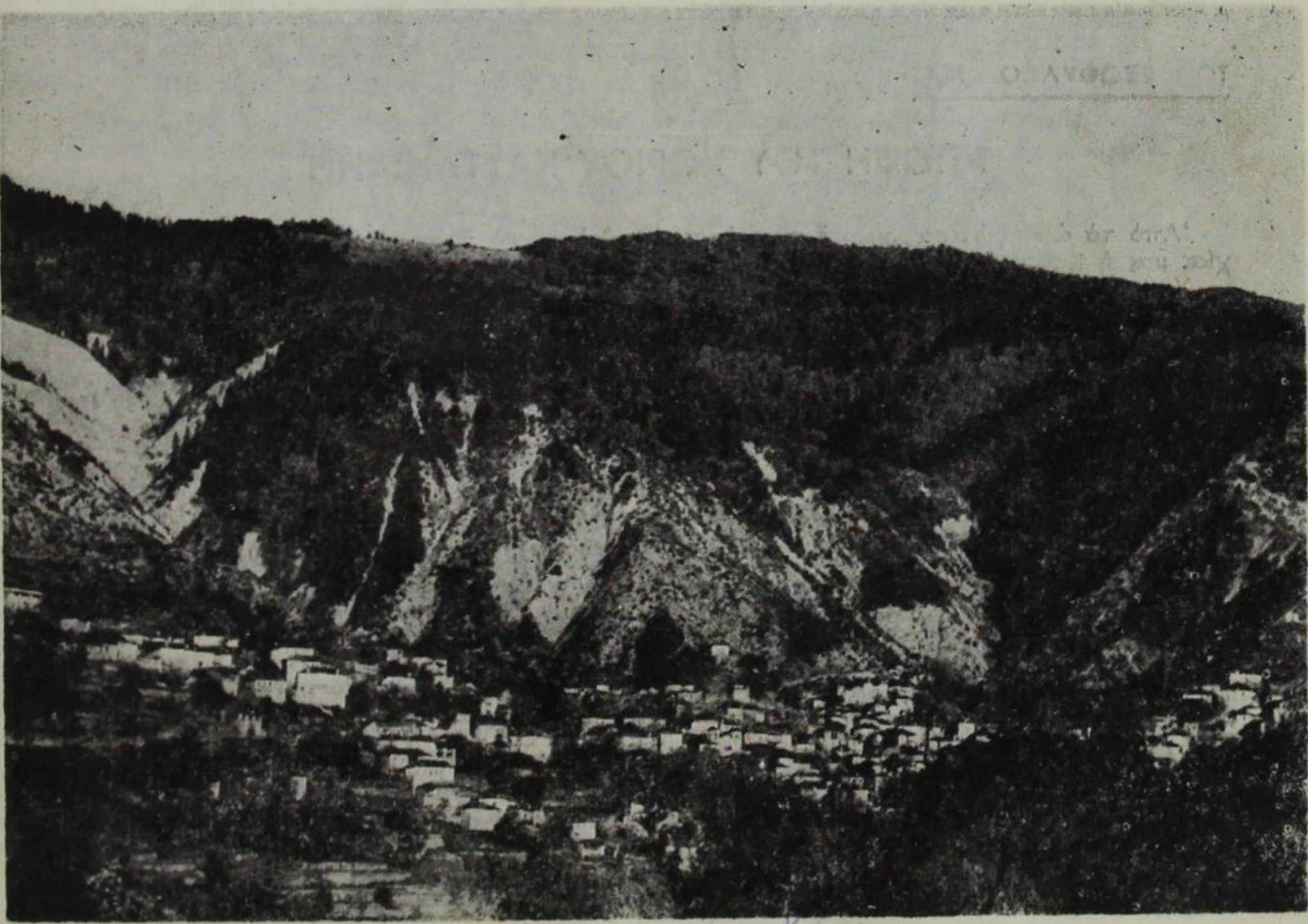

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Βιβλιοθήκη
Κονιτσής

ΙΟΥΝΙΟΣ 1962
ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 2

ΚΟΝΙΤΣΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν « Ο ΑΩΟΣ »

ΓΡΑΦΕΙΑ : Βύσσης καὶ Καίρη 2 — Ἀθῆναι.

Ἐπεύθυνοι κατὰ Νόμον :

Ἐπὶ τῆς ὕλης : Ν. Κ. Τσάκας, Ἀχαρνῶν 168 — Ἀθῆναι.

Τυπογραφείου : Χρ. Χρονόπουλος, Θήρας 6 — Ἀθῆναι.

Μόνιμος ἀνταποκριτὴς ἐν Κονίτση : Ἀναστ. Εὐθυμίου

Ἐμβάσματα εἰς κ. Γεώργιον Δόβαν, ὁδὸς Ἀμπλιανῆς 6 — Ἀθῆναι

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ

Ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 60.—Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6.—

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΗ

Ἀπὸ τὰ ὠμορφώτερα χωριά τῆς ἐπαρχίας μας ἡ Καστάνιανη.

Χτισμένη σ' ἓνα ὠραιότατο τοπίο, περιβάλλεται ἀπὸ περιβόλια καὶ λαχανόκηπους. Στους δρόμους τρέχουν πεντακάθαρα νερά. Ἰδεώδης τόπος παραθερισμοῦ. Μέχρι τὸ χωριὸ φθάνει αὐτοκίνητο. Ἔχει 394 μόνιμους κατοίκους. Ἐπάγεται στὴν Ἐποδιοίκηση Χωροφυλακῆς Πυρσόγιαννης καὶ στὸ Τηλεγραφεῖο Μολίστης.

Οἱ κάτοικοί τῆς διακρίνονται γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ τὸν πολιτισμὸ τους. Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀνδρῶν ξενητεύονταν στὴ Βαλκανικὴ σὰν οἰκοδόμοι. Οἱ ἄλλοι μέναν στὸ χωριό, σὰν γεωργοκτηνοτρόφοι. Χωρὶς νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πλούσια χωριά, ἡ οἰκονομία τῶν κατοίκων τῆς Καστάνιανης εἶναι μιὰ καλὴ κλειστὴ οἰκιακὴ οἰκονομία μὲ ἐλάχιστο ἐκχρηματισμὸ.

Στὰ Πανηγύρια τῆς Ἀνάληψης καὶ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, μαζεύονται ἐκεῖ πολὺς κόσμος καὶ ἀπὸ τὰ γύρω χωριά. Ἐφέτος μάλιστα ἡ Ἀδελφότης Καστανιανιτῶν στὴν Ἀθήνα, προετοιμάζει ἐκδρομὴ γιὰ τὴν Καστάνιανη στὶς 26 Ἰουλίου.

Γραφικὸ ἦταν τὸ ξεπροβόδισμα τῶν Καστανιανιτῶν τὰ παλιὰ χρόνια ἀπὸ τὶς οἰκογένειές των στὸν Ἀγιάννη τὸ Ρηγανᾶ. Κρατοῦσαν τσίτσες. Ἐπιναν κρασί καὶ ἠύχοντο : «Κατευώδιο», τραγουδώντας

*Σταθῆτε παληκάρια, σταματῆσ'τε-σταματῆσ'τε
Κρασί πολὺ μὴν πιῆτε καὶ μεθύσετε.*

Κι ὅταν κατηφοροῦσαν οἱ ἀναχωροῦντες τὸ Ντέρτι (πού τὸνομά του ὠφεύλεται ἀκριβῶς στους καημούς καὶ στὰ ντέρτια πού γνώρισε), κι αὐτοὶ πού μέναν καὶ αὐτοὶ πού φεύγαν τραγουδοῦσαν

*μὲ τὴ ψυχὴ, μπομπῶ,
μὲ τὴ καρδιά
νὰ πάω στὰ ξένα
χρυσὴ μου πέρδικα.*

Μετὰ τὴν Τουρκοκρατία, ἀνοίχτηκε γιὰ τοὺς Καστανιανίτες ἡ Ἀμερικὴ, πού πολλαπλασίασε τὰ εἰσοδήματα τοῦ χωριοῦ καὶ βελτίωσε γενικώτερα τὸν τόπο. Μὲ χρήματα πού συνέλεξαν Καστανιανίτες τῆς Ἀμερικῆς χτί-

(Συνέχεια εἰς τὴν 21ην σελίδα)

Τουρισμός

Ἡ πρόοδος τῶν μέσων συγκοινωνίας—άλματώδης εἰς τὰς ἡμέρας μας—ἐξεμηδένισε τὰς ἀποστάσεις καὶ μᾶς ἔφερε ὅλους κοντά. Ἡ δαπάνη τῆς μετακινήσεως ἔφθασε σὲ ἐπίπεδα τέτοια ὥστε νὰ εἶναι πλέον προσιτὴ καὶ εἰς τὸν ἐργαζόμενον.

Ἔτσι δημιουργήθηκε στὰς ἡμέρας μας ἡ τουριστικὴ κίνησις, ἡ ὁποία γιὰ πολλὰς χῶρας ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς οὐσιωδέστερους πόρους καὶ πηγὴν εἰσροῆς συναλλάγματος.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν κάθε χώρα ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ ἔδωσε κίνησιν καὶ ζωὴν εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις.

Εἶναι καιρὸς τὸν τουρισμὸ νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦμε καὶ ἡμεῖς. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀπαιτοῦνται ὠρισμένες προϋποθέσεις καὶ κατευθύνσεις.

Δὲν θὰπραγματευθοῦμεν ἐδῶ ὀλοκληρωτικὰ τὸ θέμα τοῦτο. Ὁ κ. Γιάννης Γ. Λυμπερόπουλος θὰ τὸ παρουσιάσῃ στὸ περιοδικό μας, ἄρχισε μάλιστα ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο.

Προορισμὸς τοῦ παρόντος εἶναι νὰ ὑποδείξωμεν ὠρισμένες πρόχειρες καὶ βασικὰς ἐργασίαις πού πρέπει νὰ γίνουν γιὰ νὰ ἔχωμε ἀμεσα καλὰ ἀποτελέσματα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα κάμνουμε μιὰ διαπίστωση. Ἡ Κόνιτσα προσφέρεται γιὰ τουριστικὴ ἐσωτερικὴ κίνησι καὶ ἰδίως τὸ καλοκαῖρι. Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο. Διότι ἔχει ὑψόμετρο, τὴν πλημμυρίζει τὸ πράσινο, ἔχει βουνὰ ἀσύγκριτα, σὰν ἐπαρχιακὴ πόλις ἔχει κάποια συγκρότησιν, ἔχει ἠλεκτροφωτισμὸ, βρίσκεται σὲ ἀπόσταση 60 χιλιομέτρων ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα καὶ ὁ δρόμος πού τὴν συνδέει μ' αὐτὰ εἶναι ἀσφαλτοστρωμένος.

Γιὰ τὸν Γιαννιώτη πού θέλει νὰ ξεσκάσῃ καὶ νὰ πεταχθῇ κάπου εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ διέξοδος. Γιὰ νὰ μπορέσωμε ὅμως νὰ τὸν τραβήξωμε τὸν Γιαννιώτη στὴ Κόνιτσα πρέπει νὰ τοῦ κάμωμε τὴν μικρὴ του διαμονὴ εὐχάριστη. Ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ κατασκευασθῇ ἕνα πολιτισμένον κεντράκι στὸ καλλίτερον μέρος τῆς Κόνιτσας πού κατὰ τὴ γνώμη μας εἶναι τὰ «Πλατάνια». Γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ ὅμως τὸ κεντράκι αὐτό, πρέπει νὰ ἀσφαλτοστρωθῇ ἕνας δρόμος ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ὡς τὰ Πλατάνια.

Γιὰ νὰ κρατήσωμε παραθεριστὰς ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ξενοδοχεῖα. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἴσως ὡς ἐπιχείρησις εἶναι δύσκολο, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ὅ,τι ἔγινε σὲ πολλὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις τῆς πατρίδος μας. Τὰ σπίτια νὰ μεταβληθοῦν σὲ ξενῶνες. Νὰ διατεθοῦν δωμάτια ἐπὶ πληρωμῇ κατακάθαρα πρὸ παντός. Νὰ κατασκευασθοῦν συγχρονισμένα ἀποχωρητήρια. Ἐπιμένομεν στὸ τελευταῖο διότι πρέπει νὰ λείψῃ ὀριστικῶς μιὰ κατάστασις ἡ ὁποία στὸ μάτι κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου δημιουργεῖ τὴν χειροτέραν ἐντύπωσιν.

Νὰ συγχρονισθοῦν 2-3 ἐστιατόρια στὴν ἀγορὰ ὥστε ὁ καθένας νὰ βρῆσκη καλομαγειρευμένα φαγητά. Αὐτὰ ἂν γίνουν εἶναι, σὰν πρῶτο βῆμα, ὑπερ-αρκετὰ γιὰ νὰ τραβήξουν ἀρκετὸ κόσμον.

Στὴν πατρίδα μας ἔχουμε Δήμαρχον μορφωμένον, πολιτισμένον καὶ δραστήριον. Ἄς τὰ μελετήσῃ καλλίτερα. Αὐτὸς πού βρίσκεται κοντὰ θὰ βρῆ τὸν τρόπο πού θὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ δυσκολίες. Ἡμεῖς εἴμεθα στὸ πλευρό του νὰ τὸν βοηθήσωμε ὅσο μποροῦμε. Γιὰ νὰ γίνουν ὅμως ὅλα αὐτά, χρειάζεται πίστις, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἐπιδίωξιν. Πρέπει νὰ πιστέψωμε ὅτι μᾶς συμφέρει νὰ δημιουργήσωμε στὰ σπίτια μας ἕνα δωμάτιον—ξενῶνα γιὰτὶ θὰ ἔχωμε ἄ-

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μὲ ἀφορμὴ αὐτῶν ποὺ γράφομεν σὲ ἄλλη στήλη γιὰ τὸν τουρισμὸ ποὺ ἀναπτύχθηκε μὲ τὴν πρόοδο τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, ἄς γυρίσωμε πίσω στὴν ἐποχὴ τῶν παππούδων μας. Στὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε τὸ αὐτοκίνητο κι' ἡ μετακίνησι γινόταν μὲ τὰ ἄλογα, στὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς βάραινε ἡ Τούρκικη σκλαβιά καὶ ἡ ἔλλειψη κάθε ἀσφαλείας.

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὑπῆρχε τὸ δράμα τοῦ «ζωντανοῦ χωρισμοῦ».

Φτωχὸς κι' ἀνεκμετάλλευτος ὁ τόπος μας. Πρωτόγονα τὰ μέσα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς. Τὸ ταξειῖδι ἦταν σχεδὸν ὁ μοναδικὸς τρόπος τῆς ζωῆς. Ἀπὸ κάθε σπίτι κάποιος ἄνδρας ξεκίναγε γιὰ τὴν ἔρμη τὴν ξενητεία. Γιὰ τὴν Βλαχιά, τὴν Αἴγυπτο, τὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Κορίτσια στὴ δροσιά τους—γυναῖκες νειόπαντρες—μαραίνονταν χωρὶς τὸ στήριγμά τους, μέσα στὴ σκληρὴ δουλειὰ τοῦ πρωτόγονου σπιτιοῦ, χωρὶς κἂν νὰ νοιώσουν τὴ χαρὰ.

Οἱ νέοι σήμερα εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβουν τὸ δράμα αὐτὸ κι' οὔτε νὰ φαντασθοῦν τὶς δυσκολίες τοῦ ταξειδιοῦ.

Οἱ παλαιότεροι θυμοῦνται τοὺς «κυρατζήδες» μὲ τὰ караβάνια τους. Τὸν Κώτσιο Λούδα, τὸν Ρουμπάτη ἀπὸ τὴν Κόνιτσα καὶ τόσους ἄλλους ἀπὸ τὰ χωριά.

Πρωτῶ-πρωτῶ καὶ πρὶν σκάση ὁ ἥλιος μιὰ συνοδεία ξεκίναγε. "Ολοὶ οἱ συγγενεῖς—ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά—γιὰ νὰ ξεπροβοδίσουν. Συνοδεία ἀμίλητη, βουβή.

Πέρασαν τὸ γεφύρι τοῦ Ἀῶου κι' ἐκεῖ στὸ μεγάλο βράχο, τὸν γνωστὸ σὰν «πέτρα τοῦ Χότζα»—τὸ βράχο τοῦ χωρισμοῦ—ἄνοιγε ἡ ἀυλαία τοῦ μεγάλου δράματος, τοῦ ζωντανοῦ χωρισμοῦ. Ράγιζε τῆς μάνας ἢ καρδιά γιὰ τὸ γυῖοκα τῆς ποὺ δὲν ἤξερε ἂν θὰ τὸν ξανάβλεπε. Ἐκεῖ τὸ κλάμα τῶν παιδιῶν καὶ τ' ἀναφυλλητὸ τοῦ πατέρα. Ἐκεῖ τῆς γυναίκας ὁ σπαραγμός. Ἐκεῖ οἱ ὄρκοι τῆς ἀγάπης κι' ἀφοσίωσης. Ἐκεῖ ὁ μεγάλος ὄρκος τῆς ἐπιστροφῆς.

Τ' ἄλογα ξεκίνασαν σιγὰ-σιγὰ κι' ὅταν πειὰ χανόντουσαν στὸ παχὺ ρουμάνι, ἡ συνοδεία ἔπερνε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὸ σπίτι καὶ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερὸ—τὸ μασουρωτὸ μπρίκι—ἄφινε λίγο-λίγο νερὸ στὸ δρόμο. Νὰ ἀφίση τὰ ἴχνη του γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῆ γρήγορα ὁ ἀγαπημένος ποὺ ἔφυγε.

Πειὸ παληά, στὴν ἐποχὴ τῶν προπάπων μας, στὰ Γιάννινα ἄλλο караβάνι τοὺς ἔπερνε γιὰ τὸν μακρυνὸ δρόμο τῆς

κοπα ἓνα ἔσοδο καὶ διότι αὐτὸς ὁ ξενῶνας θὰ μᾶς φέρη καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Πρέπει νὰ πιστέψωμε ὅτι μᾶς συμφέρει νὰ συγχρονίσωμε τὰ ἐστιατόριά μας—τὸ λέω αὐτὸ στοὺς ἐστιατορες—γιατὶ ὅταν ἱκανοποιηθοῦν οἱ πελάτες θὰ ξανάρθουν καὶ θὰ φέρουν καὶ ἄλλους. Τὸ κέντρο στὰ Πλατάνια εἶναι βέβαια κάπως δυσκολώτερο. Μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δάνειο, μπορεῖ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία προγράμματος ἀναπτύξεως Ἡπείρου, μπορεῖ ἴσως καὶ ἀπὸ κανένα πλούσιο Κονιτσιώτη ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ συνδυάσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Κονίτσης.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δρόμο, αὐτὸς θὰ γίνη ὅπως δήποτε ἀπὸ τὸ Δημόσιο—δὲν ξεύρω βέβαια πότε—μὲ τὴν σύνδεσι τῆς Κόνιτσας μὲ τὸ Ζαγόρι.

Δὲν εἶναι ἄσκοπο ν' ἀναφέρωμε ἐδῶ ὅτι καὶ ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀνέγερσις τουριστικοῦ περιπτέρου στὸν Βοῖδομάτη—σ' αὐτὴ τὴν εἰδυλλιακὴ τοποθεσία—θὰ ἔχη ἀγαθὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴ Κόνιτσα! Ἀναπτυσσομένης τῆς τουριστικῆς κινήσεως στὴ Κόνιτσα, ἐν συνδυασμῶ δὲ καὶ μὲ τὴν συγχρονισμένην λειτουργίαν τῶν λουτρῶν τῶν χωριῶν μας καὶ τὴν καλλιτέρευσι τῶν δρόμων, θ' ἀρχίσῃ καὶ ἡ κίνησις σ' αὐτὰ ὥστε, σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ὠφέλεια νὰ εἶναι πανεπαρχιακὴ.

Τ.Π.

Σμαήλ-᾿Αγὰς

Δὲν σ' ἄρεγε Σμαήλ ἀγὰ ἢ Φούρκα ἢ Σαμαρίνα
 Μον' γόρευες καὶ τὸ Ντουσκὸ νὰ παρ'ς ἀρματωλίκι
 Κι ἐπάνω κλέφτες φώναζαν καὶ οἱ κλέφτες ἐφωνάζαν
 — «Σμαήλι ρίξε τ' ἄρματα, Σμαήλη ξαρματώσου»
 — «Καὶ πὼς νὰ ρίξω τ' ἄρματα καὶ πὼς νὰ τὰ πετάξω
 Ποῦ γ' εἶμαι ὁ Σμαήλ-᾿Αγὰς στὴν Πόλη ξακουσμένος».

᾿Ο Τσάτσος

᾿Ο Τσάτσος ἐκατέβαινε, ὁ Τσάτσος κατεβαίνει
 Τσάτσο μου, ποῦθεν ἔρχοσαν καὶ ποῦθεν κατεβαίνεις
 ᾿Απὸ τὴ Φούρκα ἔρχομαι στὴ Σαμαρίνα πάγω
 Σελιάμι δίνει τοῦ Κατῆ σελιάμ τοῦ Μουσελίμη
 Τσάτσο μου ποιοὶ σὲ φέρανε σ' αὐτὸ τ' ἄρματωλίκι
 Ποῦ θέλαν τὸ κεφάλι σου στὰ Γιάννενα πεσκέσι !!

Σημ. ᾿Εδημοσιεύθησαν εἰς «Ἑλληνισμὸν» ἔτος Δ' Σεπτέμβριος 1901.

Βλαχιᾶς. Τὸ ὀργανωμένο καραβάνι τοῦ Ρόβα γιὰ ὅσους πήγαιναν πρὸς τὰ ἐκεῖ.
 Κι' εἶναι γνωστὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ρόβα ποὺ καὶ σήμερα τραγουδιέται καὶ χορεύεται στὰ πανηγύρια.

Κίνησ' ὁ Ρόβας κίνησε
 γιὰ τὴ Βλαχιᾶ νὰ πάη
 Γειά σου Ρόβα μου

Σήμερα βέβαια τὸ τραγοῦδι αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ τὰ συναισθήματα ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Τότε ἦταν τὸ ξέσπασμα τοῦ πόνου. ᾿Ήταν τὸ κλάμμα καὶ τὸ μοιρολόϊ. Χόρευε ἢ νέα γυναίκα στὰ πανηγύρια. Δὲν ἦ.αν χορὸς χαρᾶς. ᾿Ενα δράμα παιζότανε ἀρχαίου τραγικοῦ. Τὸ δράμα τὸ δικό της, ποὺ τὸ ζοῦσε κι' ἐπνιγε τὴ ζωὴ της. Τὸ δράμα τοῦ ζωντανοῦ χωρισμοῦ.

᾿Η «πέτρα τοῦ Χότζα», ὁ μεγάλος βράχος στέκει ἀκίνητος—ἴδιος κι' ἀπαράλαχτος—λίγο πειὸ πέρα ἀπὸ τὸ γεφύρι τῆς Κόνιτσας, ποτισμένος ἀπὸ τὰ δάκρυα, σὰν ἓνα μνημεῖο αἰώνιο, τὸ μνημεῖο τοῦ «ζωντανοῦ χωρισμοῦ».

ΤΑΚ. ΠΑΠ.

Κινητικότητα
Τουριστική ανάπτυξη

ΚΟΝΙΤΣΑ, ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΡΚΟ - ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΜΦΗΣ

Ίδέες και υποδείξεις για την κατάρτιση ενός
όριστικού σχεδίου Έκπολιτιστικής και Τουριστικής
Ανάπτυξης.

Δέν είναι κανένας μακρυά απ' την πραγματικότητα όταν ισχυρισθῆ ὅτι τὸ τοπίο τῆς Κόνιτσας εἶναι κάτι ἐντελῶς διάφορο ἀπὸ τὰλλα ἑλληνικὰ τοπία. Κι' αὐτὸ τὸ διαπιστώνεις ὅταν ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μ' αὐτοκίνητο περνᾷς ἀπ' τὴν Ἀττική, τὴν Πελοπόννησο, τὴ Δυτικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, τὴ Νότιο Ἡπειρο, σὲ κουράζει ἡ ξέρα καὶ τὸ ἄχαρο τοπίο κι' αἴφνης, ὅταν βρεθῆς στὸ ὕψωμα ποῦναι πάνω ἀπὸ τὸ Βοϊδομμάτι καὶ ἀντικρῦσεις δεξιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Παπίγκου, τὴ Γκαμήλα τὸ Βίκο, στὸ βάθος τὴν Τύμφη, τὸ Σμόλικα, τὸ Κάμπο τῆς Κόνιτσας, τὸν Ἀῶο, νομίζεις ὅτι ἀντικρῦσεις ἓνα θαῦμα. Ἐνα παράξενο ρίγος σὲ διατρέχει γιατί ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ἑλβετικοῦ τοπίου ἐδῶ εἶναι ὀλοφάνερη. Τὸ τοπίο ὅμως αὐτὸ καὶ γενικώτερα ὁ ἀλπικὸς περίγυρος δίνει τὸ χαρακτῆρα στὴν πόλη τῆς Κόνιτσας, καὶ δημιουργεῖ γι' αὐτὴν ὠρισμένες ὑποχρεώσεις. Μία ἀπὸ τὶς βασικώτερες εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῆ ἡ Κόνιτσα σὰν καμποχώρι. Τὸν τελευταῖο καιρὸ, μὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ δημοσίου δρόμου μέσα ἀπὸ τὴν κάτω Κόνιτσα, παρατηρήθηκε τὸ φαινόμενο νὰ χτιστοῦν σχεδὸν τὸ σύνολο τῶν νέων σπιτιῶν, γύρω ἀπ' αὐτόν. Ἔτσι ἡ Πάνω Κόνιτσα, ποῦ εἶναι κοντὰ στὸ δάσος. Ποῦ ἔχει θαυμάσια Θεά. Ποῦ δημιουργεῖ τὴν αἴσθησι μιᾶς πόλης μέσα στὸ δάσος. Ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτό. Σχεδὸν ἐγκαταλείπεται. Κι' ὅλοι ἐπιζητοῦν τὸ κατέβασμα τῆς πόλης στὸν Κάμπο.

Ἀλίμονο ὅμως! Δέν θὰ ὑπῆρχε μεγαλύτερη πλάνη ἀπ' αὐτό.

Ἡ καταστροφή αὐτὴ πρέπει ν' ἀντιμετωπισθῆ ἄμεσα, δραστήρια καὶ μὲ μέσα τελεσφόρα ἀπὸ τὸ Δῆμο.

Ἡ πόλη πρέπει νὰ συγκρατηθῆ ἐκεῖ ποῦ εἶναι. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ φτιαχθῆ ὁ δημόσιος δρόμος, ποῦ μελετήθηκε γιὰ τὴν Πάνω Κόνιτσα. Κι' ἦταν μεγάλο σφάλμα, ποῦ ὠρισμένοι ἀντέδρασαν, τότε μὲ τὸν πόλεμο, νὰ φτιαχθῆ ὁ δρόμος πρὸς τὰ Πλατάνια μέσα ἀπὸ τὴν Πόλη. Πῆγαν νὰ περισώσουν ἓνα κομμάτι γῆς ἀπὸ τὸν κῆπο τους καὶ ἀντ' αὐτοῦ κατὰστρεψαν καὶ ἐκμηδένισαν τὴν ἀξία ὀλοκλήρης τῆς ἰδιοκτησίας των. Κι' ἀποδείχθηκε ὅτι ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ δημόσιος δρόμος ἡ ἀξία τῶν ἰδιοκτησιῶν πολλαπλασιάστηκε. Ἐνῶ ὅπου ἔμεινε ἡ κατάσταση ὅπως ἦταν προηγούμενα, ἡ ἀξία τῶν ἰδιοκτησιῶν ἐκμηδενίσθηκε.

Ἐπειτα ἡ Κόνιτσα εἶναι χτισμένη σὰν Κηπούπολη. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, τὰ σπίτια περιβάλλονται ἀπὸ κήπους. Αὐτὸ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ μείνῃ. Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ εἶναι χαρὰ, εἶναι ὑγεία, εἶναι ὠμορφιά. Ἐχει ὅμως ἀπαιτήσεις. Θέλει περιποίηση τῶν μανδροτοιχῶν. Θέλει πολλαπλασιασμὸ τῶν λουλουδιῶν πάνω στοὺς μανδροτοιχοὺς, στὶς αὐλές, στοὺς κήπους. Καὶ πρὸ παντὸς θέλει πύκνωση τῶν δένδρων. Νὰ φανῆ ὅτι ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς Τύμφης. Καὶ νὰ μὴν φαντάζει μὲ τὴν ξεραίλα της. Τὴν ξεραίλα τῶν

σαδιῶν, τῶν δρόμων, τῶν λάκκων. Χρειάζεται πρῶτα: Νὰ δενδροφυτευθοῦν οἱ δρόμοι. Καὶ ἄς κάνουμε ἀρχὴ ἀπὸ τοὺς δρόμους, πού ὁ Δήμος μὲ τόση φιλότιμη προσπάθεια ἐπισκέυασε τὸν τελευταῖο καιρό. Σκεφθήκατε τί θὰ ἦταν ὁ δρόμος ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο στὴν ἐκκλησία, ἂν ἦταν δενδροφυτευμένος. Ἄν κάθε δύο μέτρα εἶχε ἓνα πεῦκο, ἢ μία ἀκακία ἢ κάτι ἄλλο; Θὰ ἄλλαζε κυριολεκτικὰ ὄψη ὀλόκληρη ἡ συνοικία. Ἐχω τὴν γνώμη ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐκόλα καὶ ἀνέξοδα.

Εἶναι ζήτημα δύο ἡμερῶν ἐκστρατείας τῶν σχολειῶν. Τῆς γεωργικῆς σχολῆς. Τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Κι' ἔπειτα γιὰ τὸ πότισμα, ἄς χρεωθοῦν οἱ γείτονες. Θὰ εἶναι χρέος τιμῆς.

Νὰ δενδροφυτευθοῦν ἀκόμη οἱ λάκκοι. Καὶ πρὸ παντός, ὁ λάκκος πού ξεκινάει ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο καὶ φθάνει στὸ Περβόλι. Δὲν ξέρω γιατί αὐτὸς ὁ λάκκος μοῦ θυμίζει πάντοτε τὸ Ροδίσι τῆς Ρόδου. Πιστεύω πὼς ἂν δενδροφυτευθῆ καὶ διευθετηθῆ θὰ ξεπεράσῃ καὶ τὸ Ροδίσι. Σκέφτουμε τὴν Πλαγιά πού ναι κάτω ἀπ' τὸ σχολεῖο, τὰ λεγόμενα Σάδια τῆς Ντοπόλος. Τί θὰ ἦταν αὐτά. Ἄν μὲ τὴν εὐκολία πού δίνει ἡ κατωφέρεια τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν ἀφθονία τοῦ νεροῦ πού ὑπάρχει τώρα μετὰ τὸ βάλσιμο τῶν ὠρολογιῶν γινόταν καθ' ὅλο τὸ μῆκος τῶν λάκκων, αὐτόματοι πήδακες. Ἄν ὁ Πλάτανος τοῦ Φακούρα διαμορφωνόταν. Ἄν, ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, διαμορφωνόταν τοῦ Χουσέν μπέη σὲ μουσεῖο καὶ ξενώνα καὶ οἱ γύρω κῆποι μετατρέποταν σὲ πάρκο.

Πραγματικὰ ἂν καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι πραγματοποιήσιμα καὶ μάλιστα σχεδὸν ἀνέξοδα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ στρατοῦ, τῶν σχολείων καὶ πρὸ παντός τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς, ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται ὅτι βρίσκομαι σὲ ὄνειρο. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται τιποτ' ἄλλο ἀπὸ θέληση, μεράκι καὶ κέφι. Καὶ νομίζω χωρὶς νὰ κάνω πολιτικὴ, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχει τὸ σημερινὸ Δημοτικὸ Συμ-

βούλιο καὶ ὁ Δήμαρχος. Ἄλλὰ ἐρωτῶ, γιατί δὲν γίνονται; Μήπως μᾶς πῆρε ἢ κάτω βόλτα μὲ τὴν διεξαγωγὴ τῆς «τρεχούσης ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἀναριθμῶν ὑπογραφῶν» τοῦ δημαχιλικιοῦ;

Ἐπειτα στὴν Κόνιτσα ὅπως μαθαίνω, ὑπάρχουν δύο ἀθλητικοὶ σύλλογοι καὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν θάπρεπε νὰ ἀφήσουν ἔτσι ξερὸ καὶ ἄδενδρο τὸ γυμναστήριο.

Ἐνας μάλιστα ἀπ' τοὺς Προέδρους τῶν συλλόγων αὐτῶν καὶ γοῦστο ἔχει καὶ κέφι. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν ἔπαιρνε τὴν ὑπόθεση αὐτὴ μὲ ζέοτη καὶ μὲ ὄρεξη, θὰ μετάρεπε τοὺς γύρω χώρους ἀπὸ τὸ στίβο τοῦ γυμναστηρίου σὲ κῆπο. Ἀκριβῶς ὅπως ἦταν τὰ ἀρχαῖα γυμναστήρια. Ἐχετε δεῖ ποτὲ τὴν Ἀναπαράσταση τῆς Ἀρχαίας Ὀλυμπίας; Ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ δένδρα. Βέβαια τὸ γυμναστήριο χρειάζεται ἐκτὸς αὐτῶν νερό, ἀποδυτήρια κ.λ.π.

Καίτοι εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Γεωργικὴ Σχολὴ παίζει μὲ ἐπιτυχία τὸ ρόλο της, ἰδιαίτερα τώρα μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἠπείρου καὶ ὅπως μαθαίνω τὸ γενικώτερο πρόγραμμά της εἶναι μεγαλόπνοο, ἐν τούτοις θὰ τολμοῦσα νὰ ὑποδείξω γιὰ τὴ γενικώτερη βελτίωση τοῦ χώρου μέσα στὸν ὁποῖο ἐντάσσεται καὶ ἡ Σχολή, ἔτσι σ' ἓνα καλὸ παράδειγμα γιὰ τοὺς μαθητὲς της καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Κόνιτσας καὶ τῶν χωριῶν, νὰ καταβάλουν προσπάθεια νὰ μετασχηματισθοῦν ὅλες οἱ μεταξὺ τῆς σχολῆς καὶ τοῦ δημοσίου δρόμου, κάτω ἀπ' τὸν στρατῶνα, ἐκτάσεις σ' ἓνα ὑποδειγματικὸ πάρκο. Μὲ δέντρα, λουλούδια καὶ νερά. Καὶ νὰ ὑπάρχει ἡ προοπτικὴ τῆς δημιουργίας ἐκεῖ ἐνὸς ζωολογικοῦ κήπου μ' ἀντιπροσωπευτικὰ εἶδη ὄλων τῶν ζώων τῶν βουνῶν μας. Μπορεῖ, βέβαια ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία νὰ μὴν εἶναι ἄμεσα ὠφελιμιστικὴ. Ὅμως σὲ μιὰ εὐρύτερη προοπτικὴ, ὁ καθένας καταλαβαίνει τὴν ἀξία της. Ἄλλωστε δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίσουμε τὸ γενικώτερο ἐκπολιτιστικὸ ρόλο πού πρέπει νὰ παίξῃ ἡ σχολή. **Γιάν. Λυμ.**

Η ΚΟΝΙΤΣΑ ΕΔΡΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΕΛΛΑΣ

Στὸ προηγούμενο σημείωμά μας, εἶδαμε τὶς πρῶτες περιπέτειες ποὺ εἶχαν οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι τῆς Κόνιτσας, γύρω στὰ 1612 καὶ 1684 μὲ τὸ «ἀνάστημα» τῆς ἐκκλησίας Ἁγίου Νικόλαος.

Σήμερα θὰ δοῦμε πὼς ἡ Κόνιτσα ἔγινε ἔδρα (θρόνος) τοῦ Ἐπισκόπου Βελλᾶς καὶ πὼς χτίστηκε τὸ ἐκεῖ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο.

Ἡ ἐπισκοπὴ Βελλᾶς, ποὺ ὅπως λέει καὶ ὁ Ἱ. Λαμπρίδης (Ἁγαθοεργήματα τομ. Β' σελ. 183) ἀντικατέστησε τὴν ἀκμαία ἐπὶ Βυζαντινῶν Φωτεικὴ, εἶχεν ὡς διατεταγμένον θρόνον πρὸ τοῦ 1626 τὴν χώραν Μπογδοριανήν. Πλὴν ὅμως «τινὲς καιροῦ δραξάμενοι, πρὸ τριῶν χρόνων ἤδη, ἀπέσπων αὐτὴν τῆς ὀλομελείας τῆς ἐπισκοπῆς καὶ δῆθεν ὑποτεταγμένην εἶναι τῷ μοναστηρίῳ τοῦ ὄρους Σωσίνου ἠθέλησαν· ἐξ οὗ συνέβη οὐ μόνον τὸν ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἔνθεν κακεῖθεν φέρεσθαι καὶ παλιννοστεῖν ἐν ἄλλοις τόποις, ὡς στερηθέντα τοῦ διατεταγμένου θρόνου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκείνης εἰσοδήματος καὶ μεγάλως ἄχθεσθαι καὶ δυσχεραίνειν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀνομασίαν τῆς Βελλᾶς ἀπολέσαι καὶ εἰς ὀλίγον ἐρημωθῆναι αὐτὴν καὶ ἀπροστάτευτον μεῖναι καὶ δίχα ἀρχιερέως ὅπερ μὴ ὑποφέρων ὁ χειροτονηθεὶς θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βελλᾶς κυρ Νεόφυτος, μετὰ τὴν καθάρεσιν τοῦ πρότερον ἐπισκοπεύοντος ἐν αὐτῇ Σωφρονίου ἐζήτησεν ἀνατραπῆναι ὡς κακῶς καὶ παρὰ κανόνας προβὰν καὶ ἀπολαῦσαι πάλιν τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ θρόνου αὐτῆς καὶ αὐτὸν εὐρίσκειται ἐν αὐτῇ καὶ οἰκεῖν, καθὰ καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀρχιερεῖς». Ὅθεν «τὴν αἰ-

τησιν ταύτην ἀποδεξάμενοι, ὡς δικαίαν καὶ εὐλογον «ἀπεφάνθησαν» τῶν πρὸς ἀποξένωσιν τῆς χώρας ταύτης δοθέντων γραμμάτων καὶ σιγγιλίων ἀκύρων καὶ ἀνισχύρων μενόντων καὶ εἰς οὐδὲν λογιζομένων, ἡ μὲν χώρα αὕτη Μπογδοριανὴ καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ μετέπειτα ὑπάρχη ἠνωμένη τῇ ἐπαρχίᾳ Βελλᾶς ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπάστως καὶ ὁ νῦν ἀρχιερεὺς αὐτῆς Θεοφιλέστατος κυρ Νεόφυτος καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ἔχοντες ἐν αὐτῇ τὴν καθέδραν αὐτῶν νέμονται καὶ καρπῶνται τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ἐκτελῶσι γνησίως καὶ ἐνοριακῶς κατὰ τὴν περίληψιν τῆς πράξεως αὐτῶν»... «Βλ. Λ.Ι. Βρανούση 1957: Ἡ ἐν Ἡπείρῳ Μονὴ Σωσίνου. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου, σελ. 122» Συνοδικὸν σιγγιλίῳδες γράμμα» τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Α' τοῦ Λουκάρεως, 22 Μαΐου 1626 ὡς καὶ Μητρ. Σάρδεων Γερμανοῦ Ἡπειρ. Χρον. ἔτος 12, σελ. 20).

Ὁ Μελέτιος ὁ Γεωγράφος ἐν ἔτει 1695, ἀναφέρει ὡς ἔδραν τοῦ Ἐπισκόπου Βελλᾶς τὴν ὁμώνυμον μονὴν καὶ ὡς οἶκημα τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς ἰδιαιτέραν οἰκίαν ἐν τῇ ἄνω Βελλᾷ ἢ Παλιὸ Βελλᾷ τὴν ὁποῖαν μάλιστα καὶ ἀποκαλεῖ «κώμην» (Ἱ. Λαμπρίδου: Κουρεντιανὰ κλπ. σελ. 61).

Αἱ πληροφορίες ὅμως τοῦ Μελετίου, ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι πάντοτε ἀκριβεῖς καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ περιοχὲς τὶς ὁποῖες δὲν ἐπισκέφθηκε.

Καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχῇ, ἔχομε τὴν Πατριαρχικὴ Προτροπή, ποὺ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Σάρδεων Γερμανὸ στὰ

Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ (ἔτος 12ον σελὶς 21) ἀπὸ τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Βελλᾶς δὲν εἶχεν ἕως τότε «καμμιά κατοικία καὶ καθέδρα διωρισμένη καὶ ξεχωριστὴ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἠναγκάζετο νὰ περιέρχεται εἰς ἓνα μέρος καὶ ἄλλο καὶ νὰ μὴν ἀπολαμβάνη ἀνεσιν καὶ ἡσυχαστικὴν κατοίκησιν, καθὼς αἱ ἀπανταχοῦ ἐπαρχίαι καὶ πολιτεῖαι τῶν ὀρθοδόξων ἔχουσιν διωρισμένας οἰκήσεις τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν» καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν προτρέπονται οἱ χριστιανοὶ νὰ βοηθήσουν νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία τοῦ Ἐπισκόπου Βελλᾶς εἰς Κόνιτζαν. Ἀλλὰ ἄς δοῦμε πῶς ἔχει ὀλόκληρος ἡ Πατριαρχικὴ αὐτὴ Προτροπὴ πού ἀφορᾷ τὴν Κόνιτσα καὶ τοὺς κατοικοὺς της.

«Τὰ καλλιεγῆματα καὶ φιλοπονήματα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὅσα ἐν διαφόροις καιροῖς καὶ τόποις γίνονται ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις, καὶ μάλιστα ὅσα ἀπαρτίζονται διὰ σύστασιν καὶ οἰκοδομὴν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων καὶ ἀνήκουσιν ἱερατικῇ καταστάσει, ὅχι μόνον εἶναι ἐπαινετὰ καὶ ἔνδοξα καὶ θαυμαστὰ παρὰ πᾶσιν, ἀλλὰ ἀκόμη εἶναι ψυχωφελῆ καὶ ψυχοσωτήρια, διότι ὅπου εἶναι ἀρχιερέως παρουσία καὶ κατοικία καὶ μονὴ ἡσυχος, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἐπίσκεψις καὶ ἐπιμέλεια ψυχῶν καὶ θεάρεστος διεξαγωγὴ καὶ κυβέρνησις τῶν ἐμπολιτευομένων ἐκεῖσε ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ταύτῃ καὶ ἐπαρχίᾳ Βελλᾶς μὲ τὸ νὰ μὴν ἦτο ἕως τῶρα καμμία κατοικία καὶ καθέδρα τοῦ ἀρχιερέως διωρισμένη καὶ ξεχωριστὴ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν ἐκείνου, ἠναγκάζετο νὰ περιέρχεται εἰς ἓνα μέρος καὶ ἄλλο καὶ νὰ μὴν ἀπολαμβάνη ἀνεσιν καὶ ἡσυχαστικὴν κατοίκησιν, καθὼς αἱ ἀπανταχοῦ ἐπαρχίαι καὶ πολιτεῖαι τῶν ὀρθοδόξων ἔχουσι διωρισμένας οἰκήσεις τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν, μὲ τὰς ὁποίας καὶ κοσμοῦν μάλιστα καὶ παιδρῶς καλλωπίζονται, τινὲς τῶν αὐτόθι χριστιανῶν ὑπὸ εὐλαβοῦς καὶ

χριστιανικῆς διαθέσεως κινηθέντες καὶ σκοπὸν θεάρεστον θέμενοι νὰ φέρουν εἰς ἔκβασιν ἓνα τοιοῦτον ἐπαινετὸν καὶ χριστιανικώτατον ἀποτέλεσμα, ὅπου νὰ εἶναι στολισμὸς καὶ εὐπρέπεια καὶ δόξα καὶ καύχημα τῆς πολιτείας ὑμῶν ταύτης, ἄλλοι μὲν ἐχάρησαν τόπον τινα ἀρμόδιον αὐτόθι εἰς Κόνιτζαν διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία τοῦ ἀρχιερέως σας, ἄλλοι δὲ ἐχάρησαν ὕλην μερικὴν διὰ τὴν οἰκοδομὴν, καὶ εἰς κοντολογία, ἔκαμαν καλὴν ἀρχὴν καὶ συνδρομὴν καὶ βοήθειαν ἔργου θεαρέστου καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὑμῶν κυρ. Ἰωαννίκιος βούλεται ἤδη σὺν Θεῷ νὰ ἀρχίσῃ τὴν οἰκοδομὴν ταύτην ὥστε θεοῦ συνεργοῦντος καὶ νὰ τὴν διεκπεράνη ἡ ὁποία καθὼς εἶναι φανερόν τοῖς πᾶσι, χρειάζεται καὶ ἀναλώματα ἱκανά, καὶ δαπάνας οὐκ ὀλίγας καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχη δύναμιν ἐφ' ἑαυτῷ νὰ ἀπαιτήσῃ εἰς τὰ τοσοῦτα ἔξοδα χρειάζεται ἀναγκαίως τὴν βοήθειαν καὶ συνδρομὴν ὑμῶν τῶν λογικῶν αὐτοῦ προβάτων καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἡ ὁποία αὕτη συνδρομὴ καὶ βοήθεια ἢ εἰδική σας πρὸς τὴν θεοφιλίαν αὐτοῦ εἶναι ἀναγκαία καὶ χρειώδης καὶ πρέπουσα καὶ εὐλογος, τοῦτο μὲν διὰ τὸ ἐπαινετὸν τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἀποτελέσματος καθὼς εἴπομεν ἀνωτέρω, μάλιστα δὲ καὶ δι' ἀγάπην τοῦ ἀρχιερέως Ὑμῶν κυρ. Ἰωαννικίου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρχιερεὺς γνήσιος καὶ ποιμὴν πνευματικὸς καὶ πατὴρ κηδεμονικὸς ὑμῶν πάντων καὶ εἶναι κεκοσμημένος καὶ στολισμένος μὲ ὅλας τὰς θεοειδεῖς ἀρετὰς ὅπου ἀνήκουσιν εἰς τὸ θεῖον τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, τὴν εὐσέβειαν, τὴν σοφίαν, τὴν φρόνησιν, τὴν πραότητα καὶ ἀγάπην, διὰ τὰ ὁποῖα του αὐτὰ προτερήματα καὶ εἶναι ἄξιος ἀγάπης καὶ τιμῆς καὶ εὐλαβείας, συνδρομῆς τε καὶ βοηθείας. Τούτου χάριν γράφοντες παραινοῦμεν καὶ συμβουλεύομεν ὑμᾶς πατριαρχικῶς καὶ πνευματικῶς πάντας ὑμᾶς, ὅπως εἰς τὸν ἐπαινετὸν καὶ χριστιανικώτατον τοῦτον σκοπὸν ὅπου ἐκ Θεοῦ κινηθέντες καὶ ὀδηγηθέντες

τινες τῶν αὐτόθι χριστιανῶν οἱ μὲν ἐχάρησαν τόπον, οἱ δὲ ὕλην μερικὴν καὶ ἄλλος ἄλλοις ἐσώτρεξε διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ αὐτόθι εἰς Κόνιτζαν κατοικία καὶ ὀσπήτιον διωρισμένον τοῦ ἀρχιερέως καὶ Ἐπισκόπου Ὑμῶν κυρ Ἰωαννικίου κοινῶς ὅλοι καὶ οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης μιμούμενοι νὰ συντρέξετε καὶ νὰ βοηθήσετε ὁ καθεὶς μετὰ πάσης προθυμίας προσφέροντες τὴν δυνατὴν βοήθειαν καὶ ἐπικουρίαν, καθὰ δυνάμεως ἔχει καὶ ἀγαθῇ προαιρέσεως ὥστε σὺν Θεῷ συλλήπτορι νὰ δυνηθῇ ὁ ἀρχιερεὺς σας νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ τὴν οἰκοδομὴν ταύτην τοῦ ὀσπητίου».

Βεβαίως ἡ ἀνωτέρω προτροπὴ «εὐρηται ἀτελής καὶ ἀχρονολόγητος» (ἀποτελεῖ δηλαδὴ τὸ ἐν τῷ Πατριαρχεῖω σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς) ὡς βεβαιοῖ καὶ ὁ Μητροπολίτης Σάρδεων Γερμανὸς (ἐνθ' ἀνωτέρω). Πλὴν ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται ὡς Ἐπίσκοπος Βελλᾶς ὁ Ἰωαννίκιος μᾶς δίνει τὴν δυνατὴν νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ προτροπὴ αὕτη γράφτηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνα καὶ μάλιστα μεταξύ τοῦ 1711 καὶ 1722.

Καὶ τοῦτο γιὰτὶ ὁ Ἰωαννίκιος ὁ Χατζῆς διετέλεσε ἐπίσκοπος Βελλᾶς ἀπὸ 1711-1722, διαδεχθεὶς τὸν Φιλάρετον (1700-1711). Τὸ 1722 ὁ Ἰωαννίκιος, προήχθη εἰς Μητροπολίτην Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου (βλ. Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου: Ἀρχιερατικὰ Γράμματα Περιόδ. Θεολογία, Ἰούνιος 1936 Τευχ. Ν.Δ. Πβ. καὶ «Ὁρθοδοξία» 1941/16, σελ. 179).

Βεβαίως ὁ Ἰ. Λαμπρίδης (στὰ Κουρεντιάνα κλπ. σελ. 61) ἀναφέρει τὸν Ἰωαννίκιον ὡς Ἐπίσκοπον Βελλᾶς, στὰ 1679. Καὶ ὁ Σάρδεων Γερμανὸς (Ἠπειρ. Χρονικὰ ἔτος 12 σελ. 29) ἀναφέρει αὐτὸν ὡς προαχθέντα εἰς Μητροπολίτην Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου τὸ ἔτος 1722, πλὴν ὅμως, νομίζει ὅτι οὗτος εἶναι ἀκόμα παλαιότερος, καὶ παραπέμπει εἰς Ἠπειρ, Χρονικὰ ἔτος Ε σελ. 94 ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Βελλᾶς Ἰωαννίκιος ἐπικυρῶν ἔγγραφον τοῦ

ἔτους (1688) μαζί μὲ τὸν Ἰωαννίνων Κλήμην. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως νὰ πρόκειται περὶ ἄλλου Ἰωαννίκιου, ἀγνώστου μέχρι σήμερον, ποὺ εἶναι ἀπίθανον, φαίνεται ὅτι ὁ Λαμπρίδης κάμνει κάποιον μικρὸ λάθος χρονολογίας συνηθισμένο στὰ ἔργα του. Ἡ δὲ ἐπικύρωση τοῦ ἔγγραφου τοῦ ἔτους 1688, φαίνεται ὅτι ἐγίνε ἀργότερα, πρᾶγμα ποὺ εἶναι σχεδὸν ὁ κανόνας σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Γιὰ τὴν ἱστορίαν μόνον, γράφουμε ὅτι ὁ Βελλᾶς Ἰωαννίκιος ἢ καὶ Χατζῆς, ἐμφανίζεται καὶ στὸ ἔργο «Παροιμιαὶ συλλεγεῖσαι ὑπὸ διαφόρων βιβλίων ὑπὸ Παρθενίου ἱερομονάχου Κατζιούλη τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων εἰς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλοπόνων σπουδαίων καὶ ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφῶν» (Κῶδιξ: Εὐλογίου Κουρίλλα: Βλ. Παΐσιος ὁ Μικρὸς ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Ἠπειρ. Ἔστια ἔτος Γ' σελ. 659) μὲ τὸ παρακάτω ἐπίγραμμα:

*«Οἶμον ἀνακτορίων διζήμενος, ὦ τὰν
(Ἀθήνης
οἶμον ἄθροι πυκνῶς τῶν δὲ παροιμιαίων
ἔμφρονα γὰρ ψυχὴν κ' ἀστείην ἔξοδα
(δείξεις.
Παρθενίῳ εἰδῶς καὶ χάριν θάνατον».*

Ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Βελλᾶς
Ἰωαννίκιος ὁ καὶ Χατζῆς

Ὁ Ἀραβαντινὸς (Χρονογραφία τῆς Ἠπείρου τομ. Β', σελ. 30) παραπέμποντας εἰς τὸν Μελέτιο, τοποθετεῖ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἐπισκόπου Βελλᾶς στὴν Κόνιτσα κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

Δὲν ἔχουμε στοιχεῖα γιὰ τὸ ἂν ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πατριαρχείου ν' ἀποκτήσῃ ὁ Ἐπίσκοπος Βελλᾶς κατοικίαν πρὸς «ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν», ἢ ὅποια νὰ εἶναι «στολισμὸς καὶ εὐπρέπεια καὶ δόξα καὶ καύχημα», στὴν Κόνιτσα, πραγματοποιήθηκε ἐπὶ Ἰωαννικίου.

Τὰ δημοσιευόμενα ἀπὸ τὸν Λεοντοπόλεως Σωφρόνιον (Θεολογία—Ἰούνιος 1936 τευχ. Ν.Δ.) γράμματα τοῦ

Ἰωαννικίου (ἔτους 1921-22) δείχνουν ἀντίθετα, ὅτι ὁ Ἰωαννίκιος βρίσκεται τὶς περισσότερες μέρες τοῦ χρόνου στὰ Γιάννενα, μένει ἐλάχιστο χρόνο στὴν Κόνιτσα καὶ διακαῶς ἐπιθυμεῖ τὴν μετάθεσὴ του στὴν Ἄρτα. Μᾶλλον πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι οἴκημα γιὰ κατοικία τοῦ Ἐπισκόπου Βελλᾶς στὰ χρόνια του δὲν χτίστηκε. Μήπως χτίστηκε ἀργότερα ἐπὶ Ἐπισκόπου Νικολάου πού τὸν διαδέχτηκε, ἐπὶ Γερμανοῦ πού διαδέχτηκε τὸν Νικόλαο; Δὲν εἶναι γνωστὸ τίποτε.

Πάντως, τὸ σημερινὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο χτίστηκε 70 χρόνια ἀργότερα ἐπὶ Ἐπισκόπου Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Θεοδοσίου, δηλ. στὰ 1791, ὅπως βεβαιώνεται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἐντειχισμένη πλάκα:

«ΑΝΩΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΤΗ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑ-
ΤΟΥ

«ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 1791.

Γιαν. Λυμ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

1. Στὸ προηγούμενο σημείωμά μας πού ἀναφέρεται στὸν Ἅγιο Νικόλαο Κονίτσης καὶ τὴ συνοικία Ποράτζανη, παραλείφθηκαν στὸ τυπογραφεῖο δύο σημαντικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα καταχωρῶ ἐδῶ:

α) ὅτι ὁ Κώστας Γραμματικός, σημειώνοντας ὅσα ὑποστατικὰ εἶχεν ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα του (Βούρμπιανη), στὸ «Χαλασμό» του πού πρωτοδημοσίευσε στὰ Ἑπειρ. Χρονικὰ ὁ κ. Ε. Σούρλας (ἔτος ΙΓ σελ. 12 καὶ 46) ἀναφέρει «Ἰ μπαχτσέ μεγάλο διὰ σπιτότοπον εἰς τὸ Βαρόσι τῆς Κονίτζης **Ποράτζανη** ὀνομαζόμενον ἀγορασμένον ἀπὸ τὸν υἱὸν Ντελῆ Τζένε Κονιτζιώτην».

καὶ β) Ὅτι μιὰ ἄλλη παραλλαγή, ἴσως καὶ δεύτερη στροφή, τοῦ δημοσιευθέντος στὸ προηγούμενο νανουρίσματος εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

Τοῦ παιδιῦ μου ἡ ποδιά
πὺν ἔχει γρόσια καὶ φλουριά
νὰ δανείση τὰ χωριά
τὰ μισὰ τὰ Γιάννενα
τὴν Κον' τσομπουράτζανη
καὶ τὸ Κουτσοπίκλαρο.

2. Ὁ μόνιμος ἀνταποκριτὴς στὴν Κόνιτσα τοῦ περιοδικοῦ μας κ. Α. Εὐθυμίου εἶχε τὴν εὐγενικὴ καλωσύνη νὰ γράψῃ στὸ περιοδικὸ προσθέτοντας καὶ ἀκόμα ἓνα ἄλλο στοιχεῖο σχετικὸ μὲ τὴν συνοικία τῆς Κονίτσης Ποράτζανη, ἥτοι ἓνα ἐγγράφο τοῦ 1881 ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο Ρούβολη στὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι «ὁ ἐν Κονίτση χριστιανικὸς μαχαλᾶς **Ποράτσιανη** ἐπαρουσίασεν τέσσαρα πράγματα, καθὼς καὶ ὁ ὀθωμανικὸς μαχαλᾶς Σουλτάν δύο πράγματα μὲ τὸν ἀγωγιάτην Γιάννη Στέργιον Αὐδελιώτην διὰ νὰ σταλθοῦν εἰς Θεσσαλίαν νὰ φορτώσουν τὰ βασιλικὰ φορτώματα καὶ σήμερον ἀνεχώρησαν διὰ Θεσσαλίαν. Ἰωάννινα τὴν 30 Ἰουνίου 1881 Ζαπιτᾶς Ἰωαννίνων». Ὁ κ. Α. Εὐθυμίου ἐκφράζει στὸ γράμμα του ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἐὰν στὰ 1612-1684 καὶ 1778, ὑπῆρχε στὴν Κόνιτσα συνοικία μὲ τὸ ὄνομα Ποράτζανη, θεωρεῖ μᾶλλον ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο στὸ ὁποῖο βρέθηκε ἡ ἐνθύμηση, πού καταχωρήσαμε στὸ προηγούμενο σημείωμά μας, μεταφέρθηκε στὴν Κόνιτσα, ὅταν μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Διπαλίτσας (17ος αἰὼν) καὶ τῶν πλησιοχώρων, ἦρθαν, στὴν Κόνιτσα καὶ ἐγκατεστάθηκαν πολλοὶ «Μπουραζανίτες» ὁπότε καὶ ἡ συνοικία τῆς Κόνιτσα πῆρε τὸ ὄνομα Ποράτζανη. Τοῦτο δὲ γιὰτί, ὅπως λέει, δὲν ἐξηγεῖται πὼς στὶς ἐνθυμήσεις οὐτὲς ἀναφέρεται ἡ Ποράτζανη ὡς ξεχωριστὴ χώρα ἐνῶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Κόνιτσα ἀπὸ τὸ 1684 ἦταν ἔδρα Κατῆ καὶ ὅτι μὲ τὸ ὄνομα Κόνιτσα ἐμφανίζεται ὀλόκληρη ἡ πόλις στὴν ὁποῖαν εἶχαν χτισμένα οἱ μπέηδες τὰ σαράγια τους κλπ. Τὸ ὄνομα Κόνιτσα ἐμφανίζεται καὶ ἀπὸ πολὺ παλαιότερα. ἀκόμα δὲ καὶ ἀπὸ τὸ Χρονικὸ τῆς Δρυοπίδος καὶ τῶν Τσαραπλανῶν (Ἑπειρ. Ἑστία Τομ. Α' σελ. 800 κλπ.).

Τὴν ἀποψη αὐτὴ τοῦ κ. Εὐθυμίου, δὲν τὴν θεωρῶ σωστὴ. Δυστυχῶς ὁμως δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω σήμερα γιὰτί ὁ χῶρος πού διαθέτει τὸ περιοδικὸ μας εἶναι περιορισμένος. Ἐλπίζω πὼς ἀργότερα θὰ μᾶς δοθῆ πάλι ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθουμε. Πάντως εἶναι πιθανὸν ἡ συνοικία Μπουράτζανη στὴν Κόνιτσα νὰ πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τοὺς «Μπουραζανίτες» δηλ. τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ τοῦ Μπουραζανίου χωριῶν πού ἦλθαν στὴν Κόνιτσα μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν χωριῶν των.

Γιαν. Λυμ.

Παλιές
 Δβεχάσες
 Ιστορίες

—Περισσότερο από κάθε άλλη Έπαρχία ή Έπαρχία Κονίτσης κάθε χρόνο εξακολουθεί να ύφίσταται τὰ δεινὰ τῶν πολέμων.

Ναρκοπέδια, νάρκες, βλήματα, χειροβομβίδες σπέρνουν τὸ θάνατο σὲ ἄθῳα παιδάκια.

Προχθὲς ἀκόμη στὸ Πληκάτι ἐφονεύθησαν παιδάκια. Ἡ διαφώτισις τῶν κακοίκων καὶ ἰδιαίτερα τῶν μικρῶν ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Κοινοτικῶν, Ἀστυνομικῶν καὶ ἰδιαίτερα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν πρέπει νὰ ἐξακολουθῆ νὰ εἶναι συνεχῆς καὶ ἔντονος.

Παράλληλα ἡ συνέχισις ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τῆς καταστροφῆς τῶν ναρκοπαγίδων θὰ μειώσῃ ἀναμφισβητῆτως τὰ τρομερὰ ἀτυχήματα.

—Χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν αἰσθανόμεθα νὰ βλέπωμε τοὺς νέους τῆς Ἐπαρχίας μας, νὰ ἀσκοῦνται εἰς τὰ ἀγωνίσματα στίβου. Τὰς ἐπιδόσεις ποὺ ἐπέτυχον, τὰς ὀφείλουν κυρίως εἰς τὴν φυσικὴν τῶν δύναμιν. Τὸ περίφημον Γυμναστήριον Κονίτσης παραμένει γήπεδον, τὸ ὁποῖον δὲν προσφέρει οὐδεμίαν δυνατότητα ἐκγυμνάσεως τῶν νέων μας. Ἀνήκει εἰς τὴν Σχολικὴν Ἐφορείαν τοῦ Γυμνασίου. Καὶ τὸ Γυμνάσιον εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἐπαρχίαν. Ὁ Δῆμος Κονίτσης καὶ αἱ Κοινότητες τῆς Ἐπαρχίας ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Σχολ. Ἐφορείας τοῦ Γυμνασίου πρέπει νὰ ἀρχίσουν νὰ δημιουργοῦν τὰς συνθήκας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν τὴν προπόνησιν τῶν νέων μας.

—Οἱ Μοναδικὲς κατασκηνώσεις στὴν Ἐπαρχία μας εἶναι αἱ μαθητικὲς κατα-

ποίων ἱκανοποιήθησαν τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα, ἀλλάξαν ἀμέσως διαθέσεις καὶ ὄχι μόνον τὸν ἀφισαν νὰ φύγῃ μὲ τὸ γεμάτο τσουβάλι, ἀλλὰ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπανέλθῃ, βέβαιοι προφανῶς ὄντες ὅτι ὁ Μπαμπα - Ὁσμάν θὰ ἔκαμε τὸ θαῦμα του στὰ πρόβατα τοῦ Μπαμπα - Γούσια.

Γ. Σ. Δ.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες τροφές γιὰ τὰ οἰκόσιτα ζῶα τὸν χειμῶνα εἶναι ὁ κισσός, ἡ μπρούσλιανη, ὅπως τὴν λέμε στὴν Κόνιτσα.

Δυστυχῶς ὁμως τὰ ζῶα εἶναι πολλὰ καὶ ἡ μπρούσλιανη λίγη. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπαμπα - Γούσιας (Παπακώστας), ἀφοῦ ἐξήντησε κάθε πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ μαζέψῃ, σκέφτηκε καὶ τὰ δένδρα τοῦ Μπαμπᾶ Ὁσμάν, τοῦ ἱεροῦ κοιμητηρίου τῆς οἰκογενείας Σεῖμ - Μπέη, ποὺ ἦσαν κατάφορτα ἀπὸ μπρούσλιανη.

Ἀλλὰ ὁ ἱερὸς τούρκικος τάφος φυλαγότανε ἀπὸ τὸ... Δράκο. Τὰ παληκάρια τοῦ Σεῖν - Μπέη.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Μπαμπα - Γούσιας δὲν ἐδίστασε. Πῆγε καὶ γέμισε ἓνα μεγάλο τσουβάλι καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὅποτε παρουσιάσθηκαν μπροστά του τὰ «νιφέρια» ποὺ ἐξαγριωμένα γιὰ τὴν ἱεροσυλία ἦταν ἕτοιμα νὰ τὸν ξυλοφορτώσουν γιὰ καλά.

Τότε ὁ Μπαμπα - Γούσιας μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἐξηγήσῃ γιατί τὸ ἔκαμε αὐτό. Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ ὅτι ἔχει τὰ πρόβατά του ἄρρωστα καὶ ὅτι πῆρε ἀπὸ ὅλα τὰ χριστιανικὰ βακούφια καὶ τοὺς ἔδωσε μπρούσλιανη χωρὶς ὁμως ἀποτέλεσμα, γι' αὐτὸ ἦλθε νὰ πάρῃ κι' ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Μπαμπα - Ὁσμάν μήπως κάνει τὸ θαῦμα του καὶ γίνουν καλά τὰ ζῶα.

Οἱ ἀπειλητικοὶ Ἀρβανίτες τῶν ὀ-

Ἀξιόματα

Μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν ἱκανοποιήσιν ἡ «ΚΟΝΙΤΣΑ» εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν Στρατηγὸν κ. Κωνσταντῖνον Δόβαν διὰ τὴν θερμὴν ἐπιστολὴν του καὶ διὰ τὴν χρηματικὴν του βοήθειαν πρὸς αὐτήν.

Ὁ Ἀντιστράτηγος κ. Δόβας, γόνος τῆς Κονίτσης, ἀποτελεῖ σέμνωμα διὰ τὴν ἐπαρχίαν μας, διότι ἐπαξίως ἀνεδείχθη εἰς τὰ ὕπατα τῆς Πολιτείας ἀξιόματα. Ἐσταδιοδρόμησε εἰς τὸ Στράτευμα χάρις εἰς τὴν πανθομολογουμένην ἱκανότητα καὶ ἐπιστημοσύνην του καὶ κατετάγη εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐξαιρέτων ἀρχηγῶν τοῦ Στρατεύματος. Ἡ ἀγάπη του στὴ ἰδιαιτέρα μας πατρίδα ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς χειρονομίας του ἥτις εἶναι ἡ πρώτη διὰ τὸ περιοδικόν μας.

* *

Τὸ κυκλοφορῆσαν πρῶτον τεῦχος ἔσχεν εὐμενῆ ὑποδοχὴν. Δὲν ὑπάρχει Συνεπαρχιώτης πού δὲν ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του. Αὐτὸ διὰ τοὺς κοπιάσαντας καὶ διὰ τὸν Σύνδεσμον τῶν Κονιτσιωτῶν «Ο ΑΩΟΣ» ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν. Ἡ συμπράστασις ὅλων τῶν Συνεπαρχιωτῶν, **ἠθικὴ καὶ ὕλική**, εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἐκδηλωθῇ ταχέως καὶ περισσότερον ἐνεργός, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ αὐξήσωμεν τὰς σελίδας τοῦ περιοδικοῦ.

*

Ὁμολογοῦμεν ὅτι αἱ διατιθέμεναι σελίδες εἶναι ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ περιλάβουν τὴν ὕλην. Αἱ διάφοροι εἰδήσεις καὶ ἡ κοινωνικὴ κίνησις εἶναι τόσαι ὥστε νὰ καταλαμβάνουν πολλὰς σελίδας καὶ οὕτω δὲν

σκηνώσῃς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας. Σὲ ἐξαιρετικὴν τοποθεσίαν μὲ πλήρεις ἐγκαταστάσεις καὶ μὲ ἐκπαιδευτικὸ προσωπικὸ ἄριστο ἀποτελοῦν τὸ καύχημα ὅλων μας. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ λειτουργοῦν μόνο μία ἢ δύο περιόδους. Τρεῖς περίοδοι ἀπὸ 160 παιδιὰ σὲ κάθε περίοδο ἦτοι 480 ἄπορα καὶ ἀσθενικὰ παιδιὰ καλύπτουν τὸ 1)4 τοῦ συνόλου τῶν μαθητῶν τῆς Στοιχ. Ἐκπαιδ. τῆς Ἐπαρχίας.

ἀπομένει χῶρος ἱκανὸς διὰ τὴν λοιπὴν ὕλην (ἱστορικὰ κείμενα, πραγματείας συνεργατῶν κ'λ.π.).

* *

Ἐκ τῆς δημοσιευομένης ἐπιστολῆς τοῦ ἐξ Ἀσημοχωρίου ἱατροῦ κ. Βασιλείου Χρήστου πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου Κονιτσιωτῶν ἀποδεικνύεται ἡ παρ' αὐτοῦ ἀναγνώρισις τῆς προσπαθείας μας. Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς αὐτὸν καὶ δηλοῦμεν ὅτι ἱκανοποιούμεθα ἰδιαιτέρως ὅταν Συνεπαρχιωῖται, ὡς εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστήμων καὶ ἄνθρωπος κ. Χρήστου ἔρχονται συνεπίκουροι εἰς ἓνα κοινὸν ἀγῶνα. Δὲν θὰ παρουσιάσωμεν ἡμεῖς εἰς τὴν Κοινωνίαν μας τὸν κ. Χρήστου, διότι οὗτος εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους, τόσον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἐπιστημονικῆς του ὀντότητος, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ὅλως ἰδιαιτέρας προσηλώσεως καὶ ἀγάπης εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα. Ἀπὸ τὸν κ. Β. Χρήστου ἡ «ΚΟΝΙΤΣΑ» ἀναμένει πολλὰ καὶ θεωρεῖ αὐτὸν μεταξὺ τῶν κυρίων συνεργατῶν της.

* *

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύονται ἐκτενεῖς ἀνακοινώσεις τοῦ Συλλόγου Ἀσημοχωρίου. Ἐκ τούτων καταφαίνεται ἡ δραστηριότης τῆς Διοικήσεως του, δι' ἣν καὶ εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων.

Θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐὰν καὶ οἱ Σύλλογοι τῶν ἄλλων χωρίων τῆς Ἐπαρχίας μας μιμηθοῦν τὸν Σύλλογον τοῦ Ἀσημοχωρίου ἀποστείλωσιν εἰς ὑμᾶς πρὸς δημοσίευσιν ἀνακοινώσεις των περὶ τῶν ἐν γένει ἐνεργειῶν των.

* *

Τὸ φύλλον τοῦτο κοσμεῖ φωτογραφία τῆς Καστάνιανης, κεφαλοχωρίου τῆς Ἐπαρχίας μας, τῆς ὁποίας πολλὰ τέκνα ἀνεδείχθησαν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας.

Τὸ περιοδικόν μας ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἐκλεκτῆς του ὅλης, φιλοδοξεῖ νὰ ἀποτελέσῃ καὶ καλλιτεχνικὸν λεύκωμα, διὰ τῆς δημοσιεύσεως φωτογραφιῶν τοπείων τῆς Ἐπαρχίας μας. Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ κατέχοντες καλλιτεχνικὰς φωτογραφίας τῶν χωρίων καὶ διαφόρων τοπείων αὐτῶν ὅπως ἀποστείλωσι ταύτας ἵνα τὰς δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΒΟΥΡΜΠΙΑΝΗ

Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύνδεσμος τῶν Βουρμπιανιτῶν ὀργανώνει ἐκδρομὴν εἰς Βούρμπιανην ὅλων τῶν ξενητεμένων Βουρμπιανιτῶν, διὰ τὸ δεκαήμερον ἀπὸ 15-25 Ἰουλίου τρ. ἔτους. Ἀναχώρησις ἐξ Ἀθηνῶν 15 Ἰουλίου 1962. Ἀφίξις εἰς Βούρμπιανη 16 Ἰουλίου. Γλέντι εἰς Προφήτην Ἡλία 20 Ἰουλίου. Πληροφορίαι παρὰ τῶ κ. Ν. Μπάρκη (Χ. Τρικούπη 7, τηλ. 613-842) καὶ παρὰ τῶ κ. Μεν. Δημαράτῳ (Καφενεῖον «Νέον» Ὁμόνοια).

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς διεξαχθείσας ἐκλογὰς πρὸς ἀνάδειξιν νέων Νομαρχιακῶν Συμβούλων τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων ἐξελέγη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Κονίτισης ὁ κ. Ἀθαν. Κατσένης.

Τὴν 14 Ἰουνίου ἐ.ἔ. ἐπανεπατρίσθησαν ἐξ Ἀλβανίας οἱ κάτωθι ἐκ Ζέρμας:

Ἰωάννης Καραγιάννης, Γραμματικὴ Καραγιάννη, Βασίλειος Τσιῶμος, Σουλτάνα Τσιῶμου, Παντελῆς Μήτσης, Ἡλίας Μήτσης, Βασιλικὴ χήρα Κων)νου Στύλου.

Τὴν 20 Ἰουνίου εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ συμπατριώτη μας Ἡρακλῆ Χουλιαρᾶ ἐσημειώθη ἔκρηξις βόμβας πετρογκάζ. Εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρξαν θύματα.

Ἐκπαίδευσις ἀγροτοπαίδων

Παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας ἀναπτύξεως Ἡπείρου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἀπεστάλησαν εἰς Γαλιαν πρὸς ἐκπαίδευσιν οἱ κάτωθι ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κονίτισης.

α) δι' ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν ὑγιεινὴν ζώων

1) Ροῖδος Χριστόφορος ἐκ Μολυβδοσκεπάστου

2) Γκούντας Κωνστ. ἐκ Κλειδωνιάς

β) δι' ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν ἄρδευσιν

1) Εὐαγγέλου Βασίλ. ἐκ Κλειδωνιάς

2) Γορίτσας Γεώργιος » »

3) Μπέτζος Ἀπόστ. » »

4) Πανταζῆς Ζώης ἐκ Μαζίου

γ) δι' ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν δενδροκομίαν

1) Κυρίτσης Εὐάγγελος ἐκ Μαζίου

2) Λάμπρου Γ, ἐκ Μελισσόπετρας.

δ) δι' ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν κτηνοτροφίαν

1) Στράτος Γεώργιος ἐκ Μαζίου

2) Κέντρος Ἐλευθέριος ἐκ Κλειδωνιάς

καὶ ε) δι' ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν πτηνοτροφίαν

Καραφλιᾶς Μιχαήλ ἐκ Κλειδωνιάς.

Γυμνάσιον Κονίτισης

Πληροφοροῦμεθα ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42.827 τῆς 26-4-62 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, ἐκδοθείσης κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 246)62 συλλογικῆς ἀποφάσεως τῶν δημοσίων ἐπενδύσεων, ἐγγράφεται πίστωσις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Δημοσίου ἐκ δραχμῶν τριακοσίων χιλιάδων διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως τοῦ κτιρίου τοῦ Γυμνασίου Κονίτισης.

Τὸ Καλογερικὸ τοῦ Στομίου

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1245)1962 ἀποφάσεώς του ἔκαμε δεκτὴ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Δήμου

Κονίτσης κατά τῆς Κοινότητος Βρυσοχωρίου καὶ οὕτω ἠκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)1961 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ὁρίων Δήμων καὶ Κοινοτήτων Νομοῦ Ἰωαννίνων, δυνάμει τῆς ὁποίας εἶχεν θεωρηθῆ ὅτι μέρος τῆς περιοχῆς κάτω ἀπὸ τὴν Γκαμήλα, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ τὸ Καλογερίκον, ἀνήκεν εἰς τὴν Κοινότητα Βρυσοχωρίου.

Διὰ τὴν συντήρησιν διαφόρων ἔργων

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐποπτείας Ἐγγείων Βελτιώσεων Ἰωαννίνων πίστωσης πρὸς συντήρησιν δικτύου μεταφορᾶς ἀρδευτικοῦ ἔργου ΓΟΕΒ Κονίτσης δρχ. 75.000.

Οἱ Χιονιάδιτες διὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον τοῦ χωριοῦ των.

Πρωτοβουλία τοῦ εἰς Flint Michigan τῶν Η.Π.Α. ἐκλεκτοῦ ἐκ Χιονιάδων κ. Ἰωάν. Ἀποστόλου Τζήμα συνεκεντρώθη σημαντικὸν ποσὸν διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς ἱστορικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου Χιονιάδων.

Ὁ κ. Τζήμας μετὰ 45 ὀλόκληρα ἔτη ξενητείας ἐπεσκέφθη τὴν γενέτειράν του τὸ 1960. Ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του κ. Ἰωάν. Δ. Φίλλη ἐγκατεστημένου εἰς Πίμποντι Μᾶσς διέθεσαν 4000 δρχ. διὰ τὴν ἐκχωμάτωσιν λόφου, καλύπτοντος τὴν θέαν τῆς ἱστορικῆς ἐκκλησίας. Ἐπανελθὼν εἰς ΗΠΑ παρώτρυνε τοὺς ἐκεῖ συγχωριανούς του, οἱ ὅποιοι συμπληρωματικῶς διέθεσαν τὰ κάτωθι ποσά:

Γεώργ. Σ. Κυρζίδης Δρχ. 600, Νικ. Μάτσος 600, Ἀναστ. Κ. Κυρζίδης 600 καὶ Βασ. Κ. Ζωγράφος 600.

Ἐπίσης τὴν προσπάθειαν ἐνίσχυσαν καὶ οἱ ἐξ Ἀσημοχωρίου κ. κ. Χριστόφ. Ἁγ. Νάτσης καὶ Μάνθος Κ. Δόσης διαθέσαντες ἀνὰ 150 δρχ. ἕκαστος.

Μὲ τὴν δωρεάν τῶν κ. κ. Ἰ. Ἀπ. Τζήμα, Ἰωάν. Δ. Φίλλη καὶ τῶν ἀνωτέρω, ὁ μικρὸς ὑψούμενος λοφίσκος ἐξηφανίσθη καὶ ἐμφανίζεται πλέον μεγα-

λοπρεπῆς ἢ ἱστορικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου-Χιονιάδων.

Ἀφίξεις

Ἀφίχθη ἐκ Ν. Ὑόρκης εἰς Ἀθήνας ἡ κ. Κατίνα Ἀντωνιάδου-Λυμπεροπούλου μετὰ τῶν τέκνων της καὶ μετὰ παραμονὴν 8 ἡμερῶν ἀνεχώρησεν εἰς Κόνιτσαν.

Ἀφίχθησαν ἐκ Κονίτσης εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Παῦλος Λούδας μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ ἐγγονοῦ του.

Ἐπίσης ἐκ Κονίτσης ἀφίχθη ἡ κ. Σοφία Στεφάνου, ὁ κ. Δημήτριος Στεφάνου ὑπάλληλος τοῦ ταμείου Κονίτσης καὶ ὁ κ. Γεώργ. Σκαρμαλιωράκης.

Ἀφίχθη εἰς Κόνιτσαν ἐκ Κερκύρας ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικήτα Λυμπεροπούλου.

Ἀφίχθησαν ἐκ Κονίτσης οἱ κ.κ. Κ. Φλῶρος ὀδοντίατρος, Κωνσταντῖνος Γιούσιος, Εὐριπίδης Ζδράβος, Δημ. Γεράσης καὶ ὁ διανομεὺς κ. Ρούβαλης.

Ἐπίσης ἀφίχθησαν εἰς Ἀθήνας ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ κ. Δ. Βαδέρας ἰατρός τῆς Κονίτσης καὶ ἐξ Ἀφρικῆς ἡ ἐκ Πύργου (Στράτσιανης) κυρία Ἀγαθὴ Δαλάφη μετὰ τῆς νύμφης της.

Ἀναχωρήσεις

Ἀνεχώρησαν διὰ Κόνιτσαν ὁ κ. Δ. Παπαθεμιστοκλέους μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ἡ κ. Σοφία Στεφάνου.

Ἀνεχώρησε δ' Ἐλβετίαν ὁ καθηγητῆς τῆς Ἀναγνωστοπουλείου Γεωργικῆς σχολῆς τυχῶν ὑποτροφίας κ. Νίκος Τζώρας.

Ἀνεχώρησαν διὰ Γερμανία ὁ κ. Γεώργιος Οἰκονόμου μετὰ τῆς Ἀδελφῆς του. Ἐπίσης πολλοὶ νέοι ἐκ Κονίτσης καὶ τῆς ἐπαρχίας διὰ τὴν Γερμανίαν.

Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Αὐστραλίαν ὁ κ. Ἴπποκράτης Τσατσᾶς.

Γάμοι

Εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἀγίας Βαρβάρας Ψυχικοῦ Ἀθηνῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Λάμπρου Μάλιακα μετὰ τῆς

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου Ἀσημοχωρίου τῆς Κονίτσης διώρισεν ἐπιτροπὴν, ἐκ τῶν διαμενόντων ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Χωρίῳ, τοὺς κ. κ. **Εὐάγγελον Λ. Γώτην** ὡς ταμίαν, **Εὐάγγελον Ἀν. Χρήστου**, **Νικόλαον Β. Νικολάου**. **Διομήδην Ἀρ. Στεργίου** καὶ **Νικόλαον Θ. Τσεπέλην** ὡς μελῶν, διὰ τὴν διεκπεραίωσιν ἐκεῖ τῶν ἀποφάσεών του, τῆς 24ης Ἀπριλίου 1962 καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κάτωθι ἔργων τοῦ Συλλόγου.

1, Τὴν διανομὴν χρηματικῶν βοηθημάτων εἰς τοὺς 17 ἐπαναπατρισθέντας τοῦ Ἀσημοχωρίου καὶ εἰς τοὺς ἀπορωτέρους ἐξ αὐτῶν ἀνὰ 500 δραχμάς. Τὰ ποσὰ αὐτὰ διενεμήθη-

Ἐρασμίας Γουσγούνη-Στεφάνου. Παράνυμφος παρέστη ἡ κ. Ἀγλαΐα Μπούνα.

Βαπτίσεις

Τὴν Κυριακὴν 24 Ἰουνίου ἐτελέσθη ἡ βάπτισις τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Νικολ. Σολογάνη γαμβροῦ τοῦ ἐκ Κονίτσης κ. Νικολ. Σωτήρος (Δημητρούλη). Ἀνάδοχος ὁ κ. Γεώργιος Δόβας.

Ὡσαύτως ἐτελέσθη ἡ βάπτισις τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Ἀρίστου Κολοβοῦ. Ἀνάδοχος ἡ κυρία Ἀριάδνη Μέλίου

Γεννήσεις

Ὁ κ. Ἐλευθέριος Γιούσιος ἐγένετο πατὴρ ἄρρενος.

Θάνατοι

Τὴν 3 τρ. ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν ὁ Γεώργιος Τράντας ἐκ Βουρμπιάνης Κονίτσης πατὴρ τοῦ διακεκριμένου Ὀφθαλμιάτρου κ. Νικολάου Τράντα. Εἰς τὴν κηδεῖαν του ποὺ ἔγινε τὴν 11 π.μ. τῆς ἐπομένης εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον προσῆλθον πολλοὶ συμπατριῶται.

Ἀπεβίωσεν εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς ἐκλεκτὸς συμπατριώτης μας Νικόλαος Τσάνος γαμβρὸς τοῦ ἐκ Κονίτσης μακαρίτη Τάκη Λώλου.

σαν κανονικῶς, ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς τοῦ χωριοῦ, κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ παρελθόντος Πάσχα καὶ ἐλήφθησαν ἐξ αὐτῶν συγκινητικαὶ ἐπιστολαί.

2. Τὴν διαχείρισιν τοῦ προϋπολογισθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ, διὰ τὴν ὀλικὴν ἐπισκευὴν καὶ εὐπρεπισμὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου—Νεκροταφείου τοῦ Χωρίου.

3. Τὴν διόρθωσιν καταστροφῶν τοῦ ἐκεῖ ἐξωκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

4. Τὴν ἀνέγερσιν Ἡρώου πεσόντων ἐξ Ἀσημοχωρίου εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας. καὶ 5.—Τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἰδρυσιν Μνημείου εἰς Γοργοπόταμον τῆς Κονίτσης τοῦ ἠρωϊκῶς φονευθέντος τὴν 3ην Ἰανουαρίου 1941 εἰς Τεπελένι. Λοχαγοῦ **Γεωργίου Παπαθεμιστοκλέους**, τραυματίου καὶ ἀναπήρου τοῦ Σαγγαρίου, τῆ χρηματικῇ ἐνισχύσει καὶ τοῦ Συλλόγου Ἀσημοχωρίου καὶ ὡς πρώτην συμβολὴν αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ γενικοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, καθότι ὁ Λοχαγὸς Παπαθεμιστοκλέους, δὲν ὑπῆρξε μόνον μεγάλος Ἡρῶς τοῦ Χωριοῦ του, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐπαρχίας Κονίτσης καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος με ψυχικά, πατριωτικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα, διὰ τὰ ὅποια καὶ πρέπει νὰ τιμηθῇ ἀπ' ὅλους καὶ νὰ γραφῇ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου Τύμβου του τὸ «Ἀρετῆς καὶ Ἀνδρείας ἕνεκα» ἀπὸ τὸν Ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους.

Προσεχῶς ὁ Σύλλογος θὰ ἐνισχύσῃ τὸ Σχολεῖον καὶ τὰς ἀπαραιτήτους ἄλλας ἀνάγκας καὶ ἐλλείψεις τοῦ Ἀσημοχωρίου. Θὰ ζητήσῃ πρὸς τοῦτο τὴν βοήθειαν καὶ τῶν ἄλλων ταξιδεμένων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὑρισκομένων, καθὼς καὶ τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν διότι ἔχουν καθῆκον ὅλοι νὰ βοηθήσομεν τὸ πυρποληθὲν παραμεθόριον αὐτὸ Χωριό.

Τὰ πρῶτα χρήματα ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ ἀποσταλοῦν καὶ ἄλλα ὑπὸ τοῦ ταμίου τοῦ Συλλόγου κ. Ἀγγελῆ

Γιαννούλη, ὅστις ἐξουσιοδοτήθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ παρακολουθῆ, ἐλέγχει καὶ συνεννοῆται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ἔργων.

Ἄς ἔχωμεν δι' αὐτὰ ὅλοι μας πάντοτε, ὡς μεγάλα παραδείγματα πατριωτισμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ Χωριό: Τὸν ἀείμνηστον **Κωσταντὴν Χρήστου** ποὺ πολέμησε στὸ Βουρτζουμπάνι τὸν ἄρπαγα Τουρκαλβανὸν Σεληχτάρ Πόντα—Λεσκοβικίου καὶ τοὺς ἄλλους κατακτητὰς μπέηδες, διὰ νὰ μὴ κάμουν τσιφλίκι τους τὸ βουνὸ καὶ τὸ Χωριό μας καὶ ἐξισλαμίσουν τοὺς κατοίκους του. Τοὺς ἐπίσης ἀειμνήστους **Βασιλάκην Γιαννούλην, Γιώργην Κ. Χρήστου** καὶ **Βασίλειον Γεωργίου**, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκκλησιαστικὴ καὶ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχτισαν, τὸ 1906—1910, τὸ ὑπάρχον Σχολεῖον μας, τουρκοκρατούμενοι, μὲ φόβο καὶ καταδιωκόμενοι, δι' ἐλαχίστων πόρων καὶ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ ὄλων τῶν κατοίκων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν μέρος καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, παιδιὰ τότε νὰ κουβαλοῦμε φορτωμένοι ὑλικά ξύλα, πλάκα κ.λ.π. Τοὺς ἐβοήθησαν προθύμως καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν Κορυτσᾷ τότε φιλότιμοι συγχωριανοὶ μας, ἐπεξεργασθέντες, τοποθετήσαντες καὶ χρωματίσαντες γαλάζια δωρεὰν ὅλα τὰ κουφώματα τοῦ Σχολείου αὐτοῦ: οἱ **Ἀγγελῆς Νάτσης, Ἰωάννης Χρήστου, Βασίλειος Νικολάου, Στέφανος** καὶ **Ἀγγελῆς Γιώτης, Λουκᾶς Γιώτης, Ἀγγελῆς Τσεπέλης κ.λ.π.**

Δι' ὅλους αὐτοὺς ἔχει καθῆκον τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον, ἡ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ, ὁ Συνεταιρισμὸς καὶ ὁ Σύλλογος νὰ ἐκδώσουν ψηφίσματα τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐγγράφη ὁ δάσκαλος τὰ ὀνόματά των εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Σχολείου πρὸς αἰώνιον παραδειγματισμὸν καὶ παρῶτρυνσιν ἀγαθῶν πράξεων. Οὕτω πολλοὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ ὠφελήσουν τὸ Χωριό, ὅταν καὶ αὐτὸ ξεύρη νὰ τιμᾷ τοὺς ἀγωνισθέντας καὶ ὠφελίσαντας.

Πιστεύομεν ὅτι, μὲ τὴν ἐφαρμογὴν

τῶν ἀνωτέρω, μία νέα καλὴ περίοδος πρέπει νὰ ἀρχίσῃ διὰ τὸ Ἄσημοχώρι, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον διὰ τὴν περιφέρειάν μας.

Εἰς τοῦτο θὰ συμβάλλουν παραδειγματικῶς καὶ αἱ ἀποφασισθεῖσαι ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς μας Ἑπιμετείας (Ἀριθ. Πρωτ. 1505) εἰς Ἅγιον Δημήτριον τοῦ Ἄσημοχωρίου, δαπάναις τοῦ Ἰατροῦ κ. Βασ. Χρήστου Ἡ ἀνεύρεσις ἐκεῖ παλαιοῦ ἱστορικοῦ νεκροταφείου θὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον δι' εὐρυτέραν ἔρευναν τῆς ἐπαρχίας, ἐν συνδιασμῶ μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν κληρονομίαν τῶν Ἀγιογράφων καὶ Ζυλογλυπτῶν μας, καὶ θέλει ὠφελήθῃ πολὺ ἐπιστημονικῶς καὶ τουριστικῶς ἡ Ἐπαρχία Κονίτσης.

Εὐχαριστίαι.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου Ἄσημοχωρίου εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς εὐγενῶς βοηθήσαντας καὶ ποικιλοτρόπως ἐνισχύσαντας μέχρι τοῦδε τὸ ἔργον του. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τοὺς φιλικῶς συμπαρασταθέντας, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς συνδραμόντας καὶ τιμήσαντας τὴν ὀργανωθείσαν ὑπ' αὐτοῦ «**ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΝ ΒΡΑΔΥΑΝ**» ἐν τῇ Πανεπιστημιακῇ Λέσχῃ Ἀθηνῶν, τὴν 8ην Μαρτίου 1962, ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν τοῦ παραμεθορίου Ἄσημοχωρίου ὡς τοὺς κ. κ. Ἑπιμετείας, τοὺς Πρυτάνεις Ἀθηνῶν, τὸν Ἀντιπρύτανιν καὶ τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοὺς Βουλευτὰς, στρατηγούς, ναυάρχους, ἀνωτάτους κρατικούς λειτουργοὺς Ἀθηνῶν, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς Προέδρους: Τῆς Πανεπιστημιακῆς Συνομοσπονδίας Ἀθηνῶν, Βορειοηπειρωτῶν, τῶν φίλων τῶν Ἰωαννίνων, τῶν Ζαγορησίων καὶ ὄλους τοὺς παρευρεθέντας ἐπίσης προέδρους καὶ συμβούλους τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀδελφοτήτων Κονίτσης Βουμπιάνης, Πυρσογιάνης, Γοργοποτάμου, Ἀγίας Βαρβάρας, Ἀμαράντου κ.λ.π., τὸν Πρόεδρον τοῦ 4ου ΚΤΕΛ

Ἀθηνῶν τοὺς βιομηχάνους, ἐπιστήμονας ἐξ ὅλων τῶν εἰδικότητων καὶ ἐπαγγελματίας· τοὺς διευθυντὰς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πανεπιστημιακῆς Φοιτητικῆς Λέσχης καὶ τοὺς διευθυντὰς τῶν Ἀθηναϊκῶν καὶ Ἡπειρωτικῶν ἑφημερίδων, διὰ τὴν πολύτιμον—πράγματι—βοήθειαν τοῦ Συλλόγου ἐξ ὅλων αὐτῶν. Πρὸς τὴν μεγάλην Ὁργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐξ ἐπιλέκτων τῶν Ἀθηνῶν Κυριῶν, Δεσποινίδων καὶ Κυρίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἢ, πρωτοφανῆς εἰς τὰ Ἡπειρωτικὰ Κοινωνικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπιτυχία τοῦ χορευτικοῦ αὐτοῦ δείπνου καὶ τοῦ Λαχείου, καὶ ἡ τεραστία—καὶ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς παρομοίας τοιαύτας ἐν Ἀθήναις μέχρι σήμερον συγκεντρώσεις—προσέλευσις τόσου ἐκλεκτοῦ κόσμου, ξένων καὶ συμπατριωτῶν, 1000 καὶ πλέον, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, διαβιβάζει τὰ θερμά του συγχαρητήρια, μεγάλας εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ παραμεθορίου Ἀσημοχωρίου. Ἄν ὁ χῶρος ἦτο μεγαλύτερος καὶ ὁ χρόνος, ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν 1500 ἄτομα τῆ βραδυᾷ αὐτῇ. Ὑπεχώρησε πολὺ μέγας ἀριθμὸς διότι δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη δυστυχῶς εἰς Ἀθήνας τοιοῦτος χῶρος, ἀλλὰ καὶ οἰκονομικός, εἰμὴ μόνον διὰ 500 ἕως 600 ἄτομα. Τὰ ὑπάρχοντα μεγάλα κοσμικὰ κέντρα εἶναι ἀσύμφερα, μὴ ἐξυπηρετοῦντα τοὺς ἀγαθοεργοὺς οἰκονομικοὺς σκοποὺς τῶν ἠπειρωτικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων καὶ μὴ προσιτὰ εἰς ὅλους. Ὅσοι ὁμως παρέμεινον ἀντιπροσώπευον εἰς τὴν «**ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΝ ΜΑΣ ΒΡΑΔΥΑΝ**» ὅλας τὰς κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς διαβαθμίσεις καὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ Πρυτάνεως μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἠπειρωτοῦ ἐπαγγελματίου καὶ τῆς πατριωτίσσης. Παρατηρήθη τοῦτο διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν παροικίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπὸ τὰς μεγάλας εἰς Ἀθήνας Ὁργανώσεις μας. Αὐτὸ ἔχει μεγίστην σημασίαν καὶ τὴν μεγαλυ-

τέραν ἀξίαν διὰ τὸν μικρὸν Σύλλογόν μας, μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἐξαιρετικὴν Ὁργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν του, ἣτις τόσον ἐμόχθησεν καὶ ὑπεχρεώθη, διὰ τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐπιτυχίαν.

Ὁφείλει ἐπίσης νὰ συγχαρῆ τὴν ἐκ Βουρμπιάνης ἀξιέπαινον χορογράφον Δα Ἐριφίλην Ἰω. Λάλου καὶ τὶς Ἀσημοχωρίτισσες, ὅσες συνέτειναν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς χοροεσπερίδος μας μὲ τὰς γραφικὰς τῶν χωριῶν μας ἐνδυμασίας, τοὺς γνήσιους τοπικοὺς μας χοροὺς καὶ τὰ παλῆὰ ἐπιτραπέζια τραγούδια τοῦ Χωριοῦ καὶ μὲ τὴν ὠραίαν καὶ θαρραλέαν ἐμφάνισίν των ὡς καὶ τὸν ἐξ ἴσου ἀξιέπαινον φουστανελοφόρον καλλιτέχνην κ. Δημ. Καψοκέφαλον διὰ τὰς ἀπαγγελίαν του καὶ τὰ κλέφτικα-δημοτικὰ τραγούδια μας, τοῦ Γράμμου καὶ Σμόλιγκα, διὰ τοὺς τοπικοὺς μας Ἡρώας καὶ Ἡρωίδας. Οὗτος ὑπεδέχετο ἀρχικῶς εἰς τὴν ἐξώθυραν τοὺς προσερχομένους, μὲ τὴν κόφφα (τσότρα) στὸ χέρι, μὲ γυναῖκες τῆς Πίνδου ποὺ τοὺς «Καλοσώριζαν» καὶ τοὺς ὀδηγοῦσαν πρὸς τὰς μεγάλας αἰθούσας τοῦ τετάρτου ὀρόφου τῆς Λέσχης. Καὶ ἡ Βραδυᾷ αὐτῇ νὰ ἐμφανισθῆ καθαρῶς Κονιτσιώτικη καὶ ἀπηλλαγμένη—διὰ πρώτην ἐπίσης φοράν—κάθε ξενικῆς καὶ ἐξωεπαρχικῆς ἐπιρροῆς, πρὸς μεγάλην ἱκανοποίησιν ὅλων καὶ γενικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ θαυμασμὸν, ἀλλὰ καὶ παραδειγματισμὸν τῶν Ἡπειρωτικῶν Ὁργανώσεων εἰς τὸ μέλλον.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐκφρασθοῦν εὐχαριστίαι καὶ μέγας ἔπαινος καὶ πρὸς τοὺς ἐργασθέντας Ἀσημοχωρίτας· καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς νέους: Σπυρίδωνα καὶ Ἀλέξανδρον Ε. Νικολάου, Στέφανον Ε. Νούτσην καὶ Γεώργιον Λ. Νούτσην, Νικόλαον Μ. Γιαννούλην, Μενέλ. Γιαννούλην καὶ πρὸς τοὺς ἐκ Γοργοποτάμου συγγενεῖς μας Θωμᾶν καὶ Ἰωάννην Χρ. Γερασιμίδην, διότι ὅλοι ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ δραστηριότητα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς «Ἡπειρωτικῆς Βραδυᾶς». Ἐν τῇ προσεχῇ λογοδοσίᾳ

Ἡ εὐαγγελία
πατριδα

(Κόνιτσα
19-5-62)

Σήμερα
καὶ ὥραν
11 π.μ. ἐ-
πεσκέφη

τὴν πόλιν μας ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς
Παῦλος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Α.Α.
Β.Υ. τῶν Ἀδελφῶν του Πριγκηπισ-
σῶν Ἑλένης καὶ Εἰρήνης.

θὰ τιμηθοῦν ἰδιαιτέρως οἱ ἔξοχοι αὐ-
τοὶ νέοι καὶ θὰ ἐξαρθῇ τὸ λαμπρὸν
παράδειγμα τῆς εὐγενοῦς, φιλοτίμου
καὶ ἀόκνου προσπαθείας των διὰ τὸ
καλὸν τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Χωριοῦ
μας. Ὅσοι δύνανται ἄς τοὺς μιμηθοῦν
διὰ νὰ δείξουν τὴν ἀξίαν των, τὴν
ἀγάπην των πρὸς τὴν Γενέτειραν καὶ
τὸν πολιτισμὸν των· ἄλλως μειώνουν
καὶ ἐξουδετερώνουν ἑαυτούς.

Αἱ προγραμματισμέναι αὐταὶ Ἑπει-
ρωτικαὶ συγκεντρώσεις ὠφελοῦν ἠθι-
κῶς καὶ ὑλικῶς πολὺ τὸν τόπον μας
καὶ ἐμφανίζουν καὶ τὸν ἰδικὸν μας πο-
λιτισμὸν καὶ πατριωτισμὸν μὲ τὰς
θυσίας καὶ τὰς ἀξίας του καὶ πρέπει
νὰ ἐνισχυθοῦν περαιτέρω. Δύνανται
νὰ ἀντιμετωπισθοῦν καὶ νὰ ὀργανω-
θοῦν ἀπὸ κοινοῦ, ἀπὸ ὅλους τοὺς συλ-
λόγους τῆς περιφερείας μας ἐν Ἀθή-
ναις, καὶ διαδοχικῶς νὰ ὠφεληθοῦν
ὅλα τὰ χωριὰ τοῦ Γράμμου, διότι ἀ-
ποτελοῦν μίαν οἰκογένειαν μὲ τὰς
αὐτὰς ἀνάγκας καὶ θυσίας, ὡς ἐτονίσθη
καὶ εἰς τὸν λόγον τοῦ Προέδρου μας
εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν Λέσχην
Ἀθηνῶν.

Ὁ Σύλλογος Ἀσημοχωρίου εἶναι πρό-
θυμος νὰ ἐνισχύσῃ κάθε πατριωτικὴν
καὶ ἀνθρωπιστικὴν κίνησιν ἐπ' ἀγαθῶ
τῆς Κοινῆς μας Πατρίδος.

Ἀθῆναι 30 Μαΐου 1962.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος **Βασ. Χρήστου** Ἱατρὸς,
Ὁ Ἀντιπρόεδρος **Ἰωάν. Νάτσης**, Ὁ
Γεν. Γραμματεὺς **Εὐαγ. Νικολάου**, Ὁ
ταμίας **Ἀγγ. Γιαννούλης**, Οἱ Σύμβου-
λοι **Δημ. Σούλης**, **Πασχ. Γιαννούλης**,
Δημ. Τσεπέλης.

Μολονότι ἡ ἐπίσκεψις ἦτο ἀνεπίση-
μος, ἅπαντα τὰ καταστήματα ἐκλει-
σαν καὶ ἅπας ὁ πληθυσμὸς τῆς Πό-
λεως μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δήμαρχον κ.
Κ. Ρούσση, τὸν Διοικητὴν τοῦ 583
Τάγματος Πεζικοῦ Ἀντισυνταγματάρ-
χην κ. Κολιόπουλον καὶ ὅλους τοὺς
ἐκπροσώπους τῶν Ἀρχῶν, ἐπεφύλα-
ξαν εἰς τὸν Ἀνακτα θερμοτάτην ὑπο-
δοχὴν.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν ἀδελ-
φῶν του ἀφοῦ παρέμειναν ἐπὶ ἡμίωρον
περίπου εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἀξιωμα-
τικῶν ὅπου τοὺς προσεφέρθησαν ἀνα-
ψυκτικά, ἀνεχώρησαν κατευθυνόμενοι
εἰς Κέρκυραν.

Α. Εὐθυμίου

(Κόνιτσα 24-5-62)

Ἀφίχθησαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς
τὴν πόλιν μας, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλλη-
νικῆς Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρίας κ. Κων-
σταντῖνος Βουρβέρης, Καθηγητὴς τῆς
Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστη-
μίου Ἀθηνῶν, καὶ οἱ κ.κ. Καίσαρ Ἀλε-
ξόπουλος, Καθηγητὴς τῆς Φυσικομα-
θηματικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀ-
θηνῶν καὶ Παναγιώτης Χρήστου. κα-
θηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, μέλη
τῆς αὐτῆς ἑταιρίας· καὶ περὶ ὥραν
6,30' μ.μ. ἔδωσαν ἐνδιαφέρουσαν διά-
λεξιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τελετῶν τοῦ
Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου Κονίτσης,
τὴν ὁποίαν παρηκολούθησεν πυκνό-
τατον ἀκροατήριον. Κατ' ἀρχὰς ἔλαβε
τὸν λόγον ὁ Δήμαρχος κ. Κων. Ρού-
σης, ὁ ὁποῖος ἐπαρουσίασε τοὺς ἐκλε-
κτοὺς ἐπιστήμονας εἰς τὸ κοινόν, καὶ
ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς κ.
Ἀλεξόπουλος μὲ θέμα «Πυρηνικὴ Φυ-
σικὴ», καὶ συγχρόνως ἐξετέλεσε καὶ
ὠρισμένα πειράματα μὲ τὰ εἰδικὰ ὄρ-
γανα (ἀτομικὸν ἀντιδραστήρα, μετρη-
τὴν Γκάιγκερ κ.λ.) τὰ ὁποῖα ἔφερεν
μεθ' ἑαυτοῦ.

Κατόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Καθη-
γητὴς κ. Βουρβέρης, ὁ ὁποῖος ηὐχα-
ρίστησε τὸ κοινόν διὰ τὴν ἀθρόαν
προσέλευσίν του, καὶ εἶπεν ὅτι αἰσθά-
νεται ἰδιαιτέραν χαρὰν διότι παρέχε-

ται εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς συναδέλφους του ἢ εὐκαιρία νὰ προσκυνήσουν τὰ παλαιώτερον καὶ νῦν δοξασθέντα καὶ καθηγιασθέντα ἀκριτικὰ ταῦτα χώματα καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς κατοίκους των· καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς ὑπ' αὐτοῦ προεδρευομένης 'Ελληνικῆς 'Ανθρωπιστικῆς 'Εταιρίας, καθὼς καὶ τὰς ἀντιλήψεις του περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ σημερινὴ κοινωνία ἀπὸ τὸ κατατρύχον αὐτὴν ἄγχος καὶ τὴν φοβίαν τοῦ πολέμου.

Τελευταῖος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Καθηγητῆς κ. Χρήστου, ὠμιλήσας μὲ θέμα «Ποῖα τὰ θεμέλια τῆς ἰδανικῆς κοινωνίας». Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ὁμιλιῶν των, οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, καὶ ἀκολούθως ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφοντες εἰς 'Ιωάννινα.

Α. Εὐθυμίου

(Κόνιτσα 28-5-62)

'Επιβαίνοντες τριῶν Ποῦλμαν ἀφίχθησαν χθὲς εἰς Κόνιτσαν ἐκδομεῖς, μέλη τοῦ Χριστιανικοῦ Σωματείου 'Ιωαννίνων «'Ο 'Απόστολος Παῦλος».

Οὗτοι μεταβάντες εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν 'Αγ. Νικολάου παρηκολούθησαν τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὁ μετ' αὐτῶν ἀφιχθεὶς θεολόγος καθηγητῆς κ. Φράγκου ἐκήρυξεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐδεξιώθη αὐτοὺς εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον ὁ Πανοσιολογιώτατος 'Αρχιμανδρίτης Πατὴρ Θεόδωρος, καὶ ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιοθέατα τῆς Κονίτσης ἀνεχώρησαν.

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἐνώπιον τῶν 'Αρχῶν καὶ μὲ συρροὴν τῶν κατοίκων τῆς πόλεώς μας, ἐτελέσθησαν αἱ ἐτήσιοι γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τοῦ Γυμνασίου μας. Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας, ἐψάλη ὁ 'Ολυμπιακὸς ὕμνος καὶ ἐτοποθετήθη ἡ ἱερὰ φλόξ ἐπὶ τῆς 'Εστίας τοῦ βωμοῦ τῆς Πατρίδος.

'Απὸ τὰ γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τοῦ Γυμνασίου Κονίτσης

'Ακολούθως ὁ Γυμνασιάρχης κ. Παπαστάμος ηὐχαρίστησε τοὺς προσελθόντας διὰ τὴν συμπαραστάσιν των καὶ ἐξῆρε τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ, ὁ δὲ ἀναπληρωτῆς τοῦ 'Επάρχου κ. Β. 'Αναστασίου ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν ἐπιδείξεων.

'Εν ἀρχῇ ἐγένοντο ἐπιδείξεις Σουηδικῆς γυμναστικῆς ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν οἱ ὅποιοι κατεχειροκροτήθησαν καὶ κατόπιν ἐπηκολούθησαν τὰ κλασσικὰ ἑλληνικὰ ἀγωνίσματα εἰς τὰ ὅποια ἀνεδείχθησαν νικηταὶ ὡς κάτωθι :

Δρόμος 100 μέτρων

Τάξις

1) Εὐαγγ. Μακάριος	ΣΤ'.
2) Γεωργ. Παπαθεμιστοκλέους	ΣΤ'.
3) Χρῆστος Γκόγκος	ΣΤ'.

Δρόμος 400 μέτρων

1) Δημ. Χατζηρούμπεης	Δ'.
2) Εὐαγ. Κασελοῦρης	ΣΤ'.
3) 'Ιωαν. Κωστούλας	Ε'.

Δρόμος 1000 μέτρων

1) Δημ. Χατζηρούμπεης	Δ'.
2) Εὐαγ. Εὐαγγελίδης	Ε'.
3) Κων. Ξεριᾶς	Δ'.

"Αλμα ἀπλοῦν

1) Χρ. Γκόγκος	5,49 μ.	ΣΤ'.
2) Εὐαγγ. Μακάριος	5,44 μ.	ΣΤ'.
3) Εὐαγ. Κασελοῦρης	5,26 μ.	ΣΤ'.

"Αλμα τριπλοῦν **Τάξις**

1) Χρ. Γκόγκος	11,35 μ.	ΣΤ'.
2) Χρ. Κούγιας	11,25 μ.	ΣΤ'.
3) Δ. Χατζηρούμπης	11,14 μ.	Δ'.

"Αλμα εἰς ὕψος

1) Χρῆστος Γκόγκος	1,60 μ.	ΣΤ'.
2) Γεωργ. Κορδικόρης	1,60 μ.	Ε'.
3) Σάβ. Κωστρόγλου	1,55 μ.	ΣΤ'.

"Αλμα ἐπὶ κοντῶ

1) Χρῆστος Κούγιας	2,80 μ.	ΣΤ'.
2) Δημ. Ἀντωνιάδης	2,75 μ.	ΣΤ'.
3) Σάβ. Κωστρόγλου	2,70 μ.	ΣΤ'.

Σφαιροβολία

1) Χρ. Κούγιας	12,26 μ.	ΣΤ'.
2) Νικ. Παπακώστας	12,24 μ.	Ε'.
3) Θωμ. Παπαμιχαήλ	10,75 μ.	ΣΤ'.

Δισκοβολία

1) Χρ. Κούγιας	ΣΤ'.
2) Δημ. Ἀντωνιάδης	ΣΤ'.
3) Νικ. Παπακώστας	ΣΤ'.

'Ακόντιον

1) Χρ. Κούγιας	ΣΤ'.
2) Ν. Παπακώστας	Ε'.
3) Εὐαγ. Μακάριος	ΣΤ'.

Σκυταλοδρομεία 4×100

1) Τάξις	ΣΤ'.
2) Τάξις	Ε'.

Δρόμος Κορασίδων 80 μέτρων

1) Πηνελόπη Καλογήρου	Δ'.
2) Ἀθανασία Ρούση	Β'.

"Αλμα ἀπλοῦν Κορασίδων

1) Ἐλ. Παπαθεμιστοκλέους	3,45	Δ'.
2) Πηνελ. Καλογήρου		Δ'.
3) Ἀνδρονίκη Διαμάντη		Ε'.

Πολυνίκαι Μαθηταὶ ἀνεδείχθησαν

1) Χρ. Κούγιας	4 Νίκαι Α	καὶ μία νίκη Β.
2) Χρ. Γκόγκος	3 νίκαι Α.	

Μετὰ τὰ ἀγωνίσματα ἐπηκολούθησαν ἔθνικοὶ χοροὶ ἐκτελεσθέντες ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆ συνο-

δεία λαϊκῶν ὀργάνων καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων. Ἡ ὠραία τελετὴ ἔληξε μὲ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας καὶ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ ἔθνικοῦ ὕμνου.

Ἀποχωροῦντες οἱ παρευρεθέντες συνεχάρησαν τὸν κ. Γυμνασιάρχην καὶ τοὺς κ.κ. Καθηγητὰς καὶ ἰδιαιτέρως τὸν καθηγητὴν τῆς Γυμναστικῆς κ. Παπακωνσταντίνου. Ἐκ μέρους δὲ τοῦ κ. Γυμνασιάρχου καὶ τῶν κ.κ. Καθηγητῶν ἔτυχε εὐχαριστιῶν ὁ χωροφύλαξ κ. Δημ. Μπριασοῦλης ὁ ὁποῖος εὐγενῶς παρεχώρησε τὸ μαγνητόφωνον καὶ μεγάρωνόν του ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς.

Α. Εὐθυμίου

(Κόνιτσα 11-6-62)

Τὴν 17η Μαΐου ἐ.ἔ. ἐφονεύθησαν εἰς τὸ χωρίον Πληκάτι ἐξ ἐκκρήξεως χειροβομβίδος τὴν ὁποῖαν ἀνεῦρον καὶ περιηργάζοντο οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ Σωτήριος ἐτῶν 9 καὶ Γιώργιος ἐτῶν 11, υἱοὶ τοῦ κ. Λαζάρου Ζιώγα.

Τὴν 29-5-62 ἐπέστρεψεν εἰς Ἰωάννινα ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Βουρμπιάνης ὅπου παρέμεινε ἐπὶ δεκαήμερον ὁ τέως Ὑφυπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ἀντιστράτηγος ἐ.ἂ. κ, Σ. Δημάρατος.

Τὴν 31-5-62 ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Ἐπαρχος Κονίτσης κ. Κωνστ. Ρουτογιάννης.

Ὁ ἐν Ἀθήναις διαμένων κ. Νικόλαος Κορδᾶς ἐκ Καβασίλων, ἀπέστειλε διάφορα εἶδη ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Σχολείου τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, τὰ ὁποῖα καὶ διανεμήθησαν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Τὴν 27 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, τοῦ κ. Ἰωάννου Τζάλλα μετὰ τῆς Δίδος Εἰρήνης Τσιάτου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Κονίτσης κ. Σωτηρίου Σιανᾶ μετὰ τῆς Δίδος Βάγιας Πασχάλη ἐκ Χιονιάδων.

Τὴν 23-5-62 ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν ἡ σεβαστὴ δέσποινα Πανάγιω Χρ. Κούσιου.

Τὴν 3-6-62 ἀπεβίωσεν εἰς Ἀθήνας ὁ Βασίλειος Πολύζος ἑτῶν 37 καὶ ἐκηδεύθη εἰς Κόνιτσαν.

Τὴν 9-6-62 ἀπεβίωσεν ἐν Κονίτση ὁ ἐκ Πηγῆς καταγόμενος Νικ. Καραγιάννης ἑτῶν 51.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκηδεύθη τὴν 26 Ἰουνίου ὁ Θεμιστοκλῆς Ἀγγελιώτης χρηματίσας ἄλλοτε Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς Κονίτσης.

Τὴν 6-6-62 ἀπετεφρώθησαν εἰς τὸ χωρίον Πηγὴ αἱ δύο συνεχόμεναι οἰκίαι τῶν Μιχ. Βουρδούκα καὶ Ἀνδρέα Ζώτου. Τὸ πῦρ μετεδόθη ἐκ τῆς θερμάστρας τοῦ δευτέρου αἱ σωλῆνες τῆς ὁποίας διήρχοντο διὰ τῆς ὀροφῆς. Τὰ δύο τέκνα τοῦ Ἀνδρέα Ζώτου Σοφία καὶ Γιαννάκης, ἀντιληφθέντα τὸ πῦρ κατῆλθον περίτρομα εἰς τὸ ὑπόγειον διασωθέντα κανόπιν ὑπὸ τῶν προσδραμόντων χωρικῶν.

Ἀνεχώρησεν διὰ Ἠνωμένας Πολιτείας ὅπου εἶναι καλῶς ἐγκατεστημένη ἡ ὁμογενὴς κ. Παρασκευούλα χήρα Ἀποστ. Γκόσιου ἐκ Καστανέας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ποδοσφαιρικῆς συναντήσεως, μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ἀνατολῆς (Ἰωαννίνων) καὶ Πίνδου Κονίτσης, ἐτραυματίσθη ὁ παίκτης τῆς Πίνδου Εὐάγγελος Κασελούρης μαθητῆς τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Κονίτσης ὑποστὰς κατάγμα τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ὁ ἀγὼν διεκόπη λόγω τῆς ἐνσκηψάσης βροχῆς μὲ ὑπερέχουσαν τὴν ὁμάδα Ἀνατολῆς 2-0.

Καταρρακτώδης βροχὴ ἐνσκηψάσα μετὰ χαλάζης χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν περιοχὴν Κονίτσης ἐπροξένησε ἱκανὰς ζημίας εἰς τὰ σιτηρά, ἀμπέλους ὀπωροφόρα δένδρα καὶ λοιπά.

Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου ἐνώπιον τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν, ἐτελέσθησαν αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τῶν τριῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς πόλεώς μας.

Α. Εὐθυμίου

(Κόνιτσα 19-6-62)

Τὴν 15ην Ἰουνίου διῆλθεν ἐκ Κονίτσης ὁ Στρατηγὸς κ. Παυλίδης Διοι-

κητῆς τῆς MOMA, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νομάρχου κ. Καλογεροπούλου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Ζάκα, μεταβαίνων πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ὑπὸ τῆς MOMA ἐκτελουμένων ἔργων εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας.

Προχθὲς τὴν Κυριακὴν ἡ ὀρειβατικὴ ὁμάς Κονίτσης ἐξέδραμε εἰς τὴν περιοχὴν Μονῆς Στομίου.

Δύο δὲ ἐκ τῶν μελῶν τῆς, οἱ Α. Εὐθυμίου καὶ Π. Κουκέσης ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς Τύμφης Καρουτιᾶ-Ροῖδοβοῦνι, καὶ ἀκολούθως διῆλθον ἐκ τοῦ ἐπικινδύνου περάσματος «Ἀράφι». τὸ ὁποῖον μόνον ἐλάχιστοι δεινοὶ κυνηγοὶ καὶ πεπειραμένοι ὄρεσίβιοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ περάσουν· εἶχον διέλθει δὲ ἐξ αὐτοῦ προπολεμικῶς καὶ ὀλίγα ἐκ τῶν μελῶν τῆς τότε ὑφισταμένης ὀρειβατικῆς ὁμάδος Κονίτσης.

(Κόνιτσα 20-6-62)

Χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας τοῦ ἀκαμάτου καὶ ὑπὸ θεοῦ ζήλου ἐμπορουμένου μοναχοῦ Πατρὸς Παῖσιου, ἐρρίφθη χθὲς ἡ ἐκ μπετόν ἀρμὲ πλάκα ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεόκτιστα κελιά τῆς ἱερᾶς Μονῆς Στομίου.

Οἱ ἐργάται προσῆλθον ἀθρόοι, καὶ σχεδὸν ὅλοι ἐθελοντικῶς καὶ χωρὶς ἀμοιβῆν. Ὥρισμένοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐγκατέλειψαν τὸ ἀλλαχοῦ ἡμερομίσθιον των διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Μονήν. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν πτωχῶν ἐργατῶν συμπατριωτῶν μας, ὑπάρχει πρωτοφανὴς ζῆλος πρὸς τὰ πάτρια καὶ εὐλάβεια πρὸς τὰ θεία.

Χάλαζα πρωτοφανοῦς μεγέθους καὶ σχήματος, ἐνσκήψασα προχθὲς τὴν 18ην τρέχοντος εἰς τὴν περιοχὴν τῶν χωρίων Πυρσογιάννης καὶ Πύργου προεκάλεσε μεγάλας ζημίας εἰς τὴν γεωργίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸ χωρίον Γοργοπόταμος καὶ ἄλλας περιοχὰς τοῦ ὀρεινοῦ Γράμμου.

Τὴν 30ην Ἰουνίου θὰ λάβῃ χώραν εἰς Κόνιτσαν Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν κινητῶν Ἰατρικῶν συνεργείων τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α.

Α. Εὐθυμίου

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΙΤΩΝ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 77 - ΤΗΛ. 620.933

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἀδελφότητος Καστάνιανης Κονίτσης ἀπεφάσισεν ὅπως διοργανωθῆ ἑκδρομὴ εἰς τὴν γενέτειραν τὴν 26 Ἰουλίου τρ. ἔτους. Ἀπαντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν γενησομένην ἑκδρομὴν, δέον ὅπως δηλώσουν συμμετοχὴν μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου τρ. ἔτους. Λεπτομερεῖς πληροφορίες δίδονται ἀπὸ τὸν κ. Δημ. Ταλῆ, Πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος, «Καφενεῖον Ἀθηναϊκὸν» καὶ ἀπὸ τὸν κ. Ἀρ. Φακούρα, Γενικὸν Γραμ. «Καφενεῖον Νέον».

Μὲ πατριωτικοὺς χαιρετισμοὺς

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον

**Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον
Παναγιώτην Παπαδημούλην
Διευθυντὴν Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν**

Ἐνταῦθα

Συναποστέλλοντες τὴν ὑπ' ἀριθμ. 221/19-6-62 ἀπόδειξιν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ συγχαρῶμεν Ὑμῖν διὰ τε τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδέας πρὸς ἑκδοσιν περιοδικοῦ, ἱστοροῦντος τὰ τῆς ἠρωϊκῆς ὅσον καὶ τραγικῆς περιοχῆς τῆς Κονίτσης. Τὸ πρῶτον τεῦχος, «πρόσωπον τηλαυγές» τῶν προσεχῶν τευχῶν, ἐγγυᾶται καὶ προ-

μηνύει λαμπρὸν τὸ μέλλον τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ἐν θερμῇ φιλοπατρία ἐπελήφθητε.

Εὐχόμενοι τὰ ἄριστα, διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς.

Ὁ Διευθυντὴς

τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης

Εὐάγγελος Π. Φωτειάδης

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ ἐξωφύλλου*)

σθηκε ὁ καθεδρικός ναὸς τοῦ χωριοῦ Ἁγίου Νικόλαος καὶ ἀνακαινίσθηκε τὸ ὑδραγωγεῖο Μεσαριάς καὶ Γκαλίνας (συνοικίης τῆς Καστάνιανης). Ὁ Τάκης Παπαδήμας, ξενητεμένος Καστανιανίτης ἄφισε ὀλόκληρη τὴν περιουσία του στὴ Λάρισα στὸ χωριὸ κι ἀνακηρύχθηκε πρῶτος εὐεργέτης τῆς Καστάνιανης. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ἔγιναν πολλὰ μικρὰ ἔργα στὸ χωριό. Ἡ γέφυρα ἀνάμεσα Μεσαριά καὶ Γκαλίνα. Ἡ λιθόστρωση τῶν δρόμων τοῦ χωριοῦ κλπ.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Καστάνιανης, εἶναι γνωστὸ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς περιστάτικῆς, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ Ἰω. Λαμπρίδης (Ἁγαθοεργήματα τόμ. β σελ. 115): Ὁ Ἁγίος Κοσμάς 1778 «ἐγκατέστησε σχολεῖον εἰς Καστάνιανη καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ δι' ἐκποίησεως παντὸς περιττοῦ πράγματος τῶν κατοίκων ἐξησφάλισε.

Αἱ ἐγγώρια γυναῖκες μετὰ τὴν εὐφραδῆ καὶ πειστικὴν ἐκείνην ὁμιλίαν πρὸς περιστολὴν τῆς πολυτελείας καὶ ἐκποίησιν παντὸς περιττοῦ χάριν τοῦ βωμοῦ τῶν Μουσῶν συνασπισάμεναι, προέβησαν εἰς πώλησιν παντὸς χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ μεταξωτοῦ πάντα κόσμου καταθέμεναι ὡς αἱ Καρχηδόνιαι ἐκεῖναι ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου κεφάλαια πρὸ πολλοῦ πρὸς ἄλλας ἀνάγκας ἐχρησίμευσαν πλὴν τῆς Καστάνιανης ὅπερ ἐκ 1700 γροσσίων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνιστάμενα ὑφίστανται εἰσέτι εἰς διάφορα ἄτομα τοκιζόμενα καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῶν ἐκπληροῦντα».

